

CURIERUL ADVENTIST

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.”

Anul XXVII. Nr. 10

CELOR CE BINEVESTESC PACE.

Septembrie 1949

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.

Redacția și Ad-ția, București IV, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

Cuprinsul

1. Inchinare . . . . . R. Artinian
2. Numele cel bun . . . . . D. Florea
3. Jubirea creștină . . . . . N. Ghițescu
4. Căminul ceresc . . . . . Gh. St. Ionescu
5. Cuptătorii pentru adevăr . . . . . I. Bătrâna Voivodeni
6. Căință . . . . . M. Bujor
7. Cu toată inima la . . . . .
8. Rugă . . . . . D. Matei
9. Un foc mic, aprinde o pădure mare . . . . . E. P. Grigoraș
10. Studiu cu folos . . . . .
11. Facultatea vorbirii improvizate . . . . . Prelucrare
12. Vreau să fiu cu Tine . . . . . Gh. Burlacu
13. Rugă . . . . . I. Ganea
14. Ucenici și apostoli . . . . . N. Gheorghită
15. Lecțiuni biblice . . . . .

Diverse

- ~ O carte minunată . . . . .
- ~ Defectele noastre . . . . .
- ~ Incredere curată . . . . .
- ~ Caracteristici creștine . . . . .
- ~ Cugelări pentru Ziua Domnului . . . . .
- ~ Studii biblice . . . . .
- ~ Unde stă scris în Biblie? . . . . .
- ~ Să fim sănătoși . . . . .
- ~ Și eu știu . . . . .
- ~ Biblia la rând . . . . .
- ~ Soșta redacției . . . . .
- ~ Răspuns . . . . .

INCHINARE

Pleacă-Te spre mine, Doamne,
Spre suspinul meu slăbit;
Ia aminte la-al meu strigăt,
Dumnezeul meu iubit.

Dimineața către Tine,
Rugăciunea mea o'ndrept,
Și cu pace multă'n suflet,
Bunătatea Ta o-aștept.

Căci prin mila Ta cea mare
Vreau să intru'n Templul Tău,
Să mă'nchin cu teamă sfântă,
Depărtat de tot ce-i rău.

Călăuză-mi fii pe calea
Cea plăcută mult de Tine;
Tu învață-mă întruna;
Duhul Tău să mă lumine.

Știu că cel care se uită
Cu credință către ceruri,
De-ajutorul Tău, Părinte,
Se va bucura de-a-pururi.

Pentru-aceasta 'nalț cântare
Și aduc o jertfă vie;
Ție mă închin, Stăpâne,
Și acum și'n veșnicie.

București

R. Artinian

Numele cel bun

„Numele cel bun este mai de preț decât mirul cel binemirositor”. Ecl. 7, 1.

Când Sfântul Locaș de închinare, rânduit pe vremuri de Dumnezeu, a fost în slujba Lui a trebuit să fie uns cu mir binemirositor de mult preț împreună cu toate uneltele și lucrurile lui. În felul acesta a fost sfințit. La fel era uns cu mir și Marele Preot când era pus în slujba Domnului. Mirul acesta frumos mirositor lui îi era turnat pe cap, ce pogora pe barbă și apoi picura pe marginea veșmintelor lui. (Ex. 30, 23; 29, 7; Ps. 133, 2.) Ori cine se atingea de un obiect sfințit în felul acesta se sfințea și el. Ex. 30, 29. Uleiul acesta mirositor putea uneori să păstreze parfumul timp de sute de ani. El înveselea inima. Prov. 27, 9. Persoanele și obiectele sfințite cu acest miros purtau deci cu ele o atmosferă plăcută și dulce, care ținea cât durau și ele. Preoții Vechiului Testament erau datori ca atunci când se înfățișau înaintea Domnului să vină înconjurați de un nor de tămâie, ca miros bineplăcut. Și Domnul Hristos a avut parte în timpul vieții de o ungere cu parfum costisitor. „Maria a luat un litru cu mir de nard curat, de mare preț, a uns picioarele lui Isus, și I-a șters picioarele cu părul ei; și s'a umplut casa de mirosul mirului”. Ioan 12, 3.

Numele cel bun se aseamănă într-o oarecare măsură cu mirul acesta de nard. Cânt. Cânt. 1, 3. El este ca o mireasmă plăcută care pornește dela cel cu nume bun și se întinde tot mai departe. Parfumul este prețuit în măsura în care face plăcere celui care-l simte. Tot astfel și numele cuiva poate să fie prețuit în măsura în care persoana în cauză, prin anumite însușiri ale sale, face plăcere semenilor săi. Iar plăcere le face în măsura în care ei trag un folos dela el. Cu cât folosul pe care-l trag dela el este mai mare, cu atât și numele aceuia va crește în valoare, va fi deci cu atât mai bun.

Cum se poate câștiga un nume bun

După cum mirul binemirositor este plăcut pentru că în compoziția lui intră anumite substanțe plăcute,

uneori greu de găsit, tot astfel și în caracterul și în ființa omului trebuie să intre anumite trăsături de caracter plăcute ca să poată fi plăcut și să aibă un nume bun. Despre Domnul Hristos se spune că chiar din fragedă tinerețe „era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor”. „El creștea în înțelepciune și în statură”. Luca 2, 52. El ne poate fi un bun exemplu.

Ce ne poate face să fim plăcuți? Priceputul Solomon spunea: „Darurile unui om îi fac loc, și-i deschid intrarea înaintea celor mari.” Prov. 18, 16. Darurile unui om sunt însușirile cu care el este înzestrat dela natură. Daruri mai sunt și lucrurile și serviciile plăcute și folositoare pe care le dăruim altora.

Vrei dar să ai un nume bun? Caută să te faci de un cât mai mare folos semenilor tăi. „Oricare va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru”. Matei 20, 26, zicea Domnul Isus. Vieța este o veșnică dăruire. Cu cât dai mai mult altora din cele de folos lor, cu atât ești mai prețuit, și cu atât numele tău este mai bun. Despre femeie, de pildă, se spune că aceea care este „plăcută capătă cinste”. Prov. 11, 16. Ea primește laude dela soțul ei când este cinstită, când îi face bine și nu rău în toate zilele vieții sale, căci lucrează cu mâini harnice. Ea își încinge mijlocul cu putere și își oțelește brațele. Vede că munca îi merge bine, lumina ei nu se stinge noaptea. Ea pune mâna pe furcă, și degetele ei țin fusul. Ea își întinde mâna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit. Nu se teme de zăpădă pentru casa ei, căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămizi. Ea își face învelitori, are haine de însubțire și purpură. Bărbatul ei este bine văzut la porți, când șade cu bătrânii țării. Ea este îmbrăcată cu țarie și slavă, și râde de ziua de mâine. Ea deschide gura cu înțelepciune și învățături plăcute în sunt pe limbă. Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei, și nu mănâncă pâinea lenevirii.

De aceea se spune: „Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decât mărgăritarele”, și, „o femeie cinstită este cununa bărbatului ei, dar cea care-i face rușine este ca putregaiul în

oasele lui.” Prov. 31, 10—29; 12, 4. Slujirea semenilor, cu uitare de sine, este mijlocul prin care ne putem face de folos și deci să ne facem un nume bun.

Biserica este asemănată cu un trup. În trup mădularele sunt necesare pentru că fac un serviciu pentru celelalte părți ale corpului. Cu cât o parte aduce mai mult folos celorlalte cu atât este mai prețuită. „După cum într'un trup avem mai multe mădulare și mădularele n'au toate aceeași slujbă, tot așa și noi care suntem mult alcătuiți un singur trup în Hristos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. Deoarece avem felurite daruri, după harul care ne-a fost dat; cine are darul proorociei, să-l întrebuințeze după măsura credinței lui. Cine este chemat la o slujbă, să se țină de slujba lui. Cine învață pe alții, să se țină de învățatură. Cine dă, să dea cu inimă largă. Cine cârmuiește, să cârmuiască cu râvnă. Cine face milostenie, s'o facă cu bucurie. Rom. 12, 4—8.

Să creștem darurile

„Urmașii lui Hristos au fost salvați ca să servească. Domnul ne învață, că adevăratul scop al vieții este servirea. Tuturor urmașilor Săi le-a lăsat legea servirii: să servim lui Dumnezeu și semenilor noștri. Prin aceasta Domnul Hristos a arătat oamenilor o mai înaltă înțelegere a vieții decât cea cunoscută de ei. Trăind pentru a servi în folosul altora, omul ajunge în strânsă legătură cu Hristos. Vieța de slujire alcătuește verigi, care ne leagă de Dumnezeu și de semenii noștri.

„Cultivarea și creșterea tuturor puterilor noastre este prima datorie a noastră față de Dumnezeu și față de semenii noștri. Omul, care nu crește și nu sporește zilnic capacitatea și munca sa în folosul altora, nu îndeplinește scopul vieții sale. Ajungând să ne numim cu adevărat de credința lui Hristos, înseamnă că ne luăm angajamentul să ne facem mai buni, mai capabili și mai folositori lucrători pentru Domnul, cultivând și sporind până la cel mai înalt grad de perfecțiune fiecare facultate și destoinicie a noastră, ca să putem face cea mai mare cantitate de bine, de care am fi în stare.

„Toți cei care vor să fie conlucrători cu Dumnezeu, trebuie să

țintească la desăvârșirea fiecărui membru al corpului, a fiecărei însușiri bune a sufletului. Adevărata educație este o pregătire a puterilor corporale, spirituale și morale în vederea împlinirii oricărei datorii. Domnul cere o creștere a desțoiniciei și a rodniceii în toate prvințele.

„Un caracter ales și complet nu se dobândește în dar. Nici nu-l putem avea printr'o întâmplare, ci numai prin silințe personale, așa cum ne arată Domnul Hristos. Dumnezeu dă omului talentele, puterile și mintea; noi formăm caracterul, și anume prin luptă contra înclinărilor moștenite. Trebuie să ne observăm și să ne criticăm pe noi înșine, și să nu îngăduim nicio trăsătură de caracter neîndreptată.

„Nimeni să nu zică: Eu nu pot să-mi îndrept lipsurile mele de caracter. Dacă te lași condus de așa părere atunci cu siguranță ai să

dai greș. Imposibilitatea de a te îndrepta stă în propria ta voință. Dacă nu vrei, atunci nu poți birui. Mulți din cei înzestrați de Dumnezeu să facă o lucrare minunată, nu săvârșesc decât foarte puțin, pentru că nu îndrăznesc decât puțin. Mii de oameni trec prin viață, ca și cum n'ar avea niciun scop hotărât, pentru care să trăiască, și nicio țintă de ajuns.

„Adu-ți aminte, că nu poți atinge o țintă mai înaltă decât aceea pe care ți-ai pus-o singur. De aceea pune-ți gândul la o țintă înaltă, și pas cu pas chiar cu eforturi chinuitoare, cu sacrificii și cu lepădare de sine, urcă mereu treptele acestei scări spre progres. Nu te lăsa oprit sau împiedicat de nimic. Așa numitul destin nu și-a țesut rețeaua sa în jurul niciunui om așa de tare, încât el să se creadă fără ajutor și nehotărât. Imprejurările protivnice trebuie, din contră, să formeze

în noi o și mai mare hotărâre de a le birui. Dărâmarea fiecărei piedeci și bariere ne va da o deprindere și mai mare și un curaj de a merge tot înainte și a birui orice în cale. Înaintați cu hotărâre în direcția cea dreaptă, și atunci împrejurările vor ajunge să vă fie ajutoare, iar nu piedeci la reușită.

„Aibi ambiția spre lauda Domnului de a cultiva orice trăsătură bună de caracter. Dacă ai făcut greșeli în viață, chiar aceasta este o mare biruință, dacă adică ai ajuns să-ți vezi aceste greșeli și să le privești ca semnal de avertizare. Cu chipul acesta vei transforma înfrângerea în victorie”, și numele cel bun va crește.

București

D. Florea

„Roagă-te ca și cum totul ar depinde de Dumnezeu și muncește ca și cum totul ar depinde de tine”.

Iubirea creștină

Insigna unui adevărat creștin este iubirea.

„Nimeni n'a văzut vreodată pe Dumnezeu; dacă ne iubim unii pe alții, Dumnezeu rămâne în noi, și dragostea Lui a ajuns desăvârșită în noi. Cine nu iubeste, n'a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că **Dumnezeu este dragoste**”. I Ioan 4, 12.8. Iubirea creștină nu este un sentiment; ea este un principiu divin, este cea dintâi dintre roadele Duhului Sfânt în viața credinciosului.

„Roada Duhului este: **dragoste, bucurie, pace, îndelungă răbdare, bunătate...**” Galat. 5, 22. 23. Numai cei născuți din Duh pot avea iubire în inimile lor. „Căci firea pământescă pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământesti: sunt lucruri protivnice unele altora. Umblați cârmuiți de Duh și nu împliniți poftele firii pământesti.” Galat. 5, 17. 16.

S'ar putea ca cineva să îndeplinească toate formele religiei, dar dacă n'are iubire, totul este zadarnic. Iubirea lui Hristos trebuie să fie motivul tuturor cugetelor, cuvintelor și acțiunilor noastre. Apostolul Pavel a scris sub inspirația Duhului Sfânt al lui Dumnezeu un întreg capitol, al 13-lea din întâia sa epistolă către Corințeni, subliniind importanța iubirii creștine în viața credinciosului. Dacă ne-am

lua timp să cugetăm mai des la adevărurile prețioase exprimate în acest capitol, am înțelege tot mai deplin secretul biruinței în multe probleme ale vieții de credință.

Dar focul sacru al iubirii trebuie încontinuu alimentat; altfel el se va stinge. Acest lucru îl putem observa chiar din experiența primei bi-

Cămin ceresc

*Fraților, să fim de-acuma,
Mai zeloși pe-acest pământ
Și să fim cu toții una,
Păzind al vieții Cuvânt.*

*Căci dacă păstrăm întruna
'Nvățătura pe deplin,
Avem parte'n fericire
In al nost' ceresc cămin.*

Gh. St. Ionescu

serici, căreia Martorul credincios nu-i găsește decât o singură vină: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit **dragostea dintâi!**” Apoc. 2, 4. În aceeași primejdie se află și ultima Biserică, despre care Domnul zice: „Știu faptele tale: că nu ești nici rece nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Te sfătuesc să cumperi dela Mine aur curățit prin foc...” Aurul curățit

prin foc este simbolul credinței ca rezultat al iubirii sincere și curate, pe care o poate da numai Dumnezeu, izvorul iubirii. Iubirea aceasta poate fi cumpărată de oricine chiar și cel ce n'are bani. (Isaia 55, 1) În acest verset ni se repetă de trei ori invitația duioasă a Domnului către cei însetați de iubire: „Veniți și cumpărați fără bani și fără plată.”

Dacă dorim să locuim cu Domnul și cu îngerii sfinți, atunci trebuie să avem încă de pe acum iubirea cerului în sufletele noastre. „Căci viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimes Tu”. (Ioan 17, 3) „Prea iubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este dela Dumnezeu. **Și oricine iubeste, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu.**”

„Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții, și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v'a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu **dragostea, care este legătura desăvârșirii**”. Brașov Nicușor Ghițescu

Luptătorii pentru adevăr

Apostazia care se furișă în Biserica creștină începând cu secolul al II-lea, n'a lăsat impasibili (nepăsători) pe creștinii atașați sincer de cuvântul cel infailibil al Sfintei Scripturi. Acești creștini n'au pregetat să ridice cuvânt de împotrivire contra abaterii de la credință și contra decadentei morale. Cu multă stăruință ei au cerut întoarcerea la creștinismul apostolic și au lămurit pe contemporanii lor asupra necesității acestei întoarceri. Cu timpul, acești vrăjmași ai întunericului s'au construit în corporații religioase distincte de Biserica creștină oficială, alcătuind diverse grupări creștine dizidente.

În cele ce urmează vom trece în revistă numele câtorva creștini, vrednici luptători pentru adevăr și pentru întoarcerea la credința cea nealterată a creștinismului apostolic.

În secolul al V-lea, un preot din sudul Franței cu numele Vigilantiu s'a ridicat cu hotărâre împotriva cultului moaștelor, împotriva pelerinagiilor, împotriva rugăciunilor adresate sfinților, împotriva mortificării și împotriva celibatului preoților.

În secolul al VIII-lea, Alcuin, superiorul mănăstirii Sf. Martin din Tours (Franța), s'a ridicat împotriva cultului icoanelor care începuse să ia ființă și a convins pe împăratul Carol cel Mare, al cărui favorit era, să condamne acest cult.

În secolul al IX-lea episcopul Agobard al Lionului și episcopul Claudiu al Turinului, se ridicară împotriva aceluiași erori. Acesta din urmă, la venirea sa pe scaunul episcopal, găsi bisericile pline de icoane și cruci. El dădu dispozițiuni să fie ridicate toate. În ce privește moaștele, el zicea: „ai același folos, dacă venerezi oasele unui animal sau oasele unui sfânt oarecare”.

Tot în secolul al IX-lea Ion Erigena Scotus, un erudit teolog născut în Irlanda, se ridică împotriva dogmei transubstanțiatunii, susținând, că în Sf. Cină se ia trupul și sângele Domnului în chip simbolic. Pâinea și vinul sunt niște semne spre amintire de trupul și sângele lui Hristos și simboluri ale

prezenței sale spirituale în Sf. Cină. La fel susținea și Ratramnus, contemporan al lui Erigena Scotus, călugăr în mănăstirea Corbia din Picardia, învățând că „în Euharistie pâinea și vinul nu se prefac realmente în corpul și sângele Mântuitorului, deoarece corpul Său, după înălțare se află în Cer. Pâinea și vinul reprezintă corpul și sângele Domnului numai într'un mod simbolic și se raportează mai mult la moartea lui Isus Hristos”.

În secolul al XIV-lea Ioan Wicliff, un distins profesor al universității din Oxford, se strădui să reformeze Biserica catolică din An-

CĂINȚA

*Eram în neștiință,
Departat de al Tău Cuvânt;
Nu Te știam Isuse blând;
Astăzi vii și-aduc... căință.*

*Fiindcă-acuma îți servesc,
Regret trecutul meu pătat,
Cu tot ce eu nu Ți-am păstrat,
Predându-mi viața... Te iubesc*

*Tot ce am Ți-aduc ca dar,
Dorind de-acum să mă primești
Ca pe-un copil ce îl iubești
Ca pe-o jertfă de pe-altar.*

*Putere-mi fii în viață,
Ispitele să biruiesc;
O, Tată sfânt, aș vrea să cresc...
La Tine cer sfat și povață.*

*Pentru-a Ta mare iubire
Arătată nouă'ntruna,
Eu îți cânt întotdeauna,
Cinste, laudă, mărire.*

Tecuci M. Bujor

glia, respingând tradiția ca izvor de credință, respingând mijlocirea sfinților și susținând teoria trihomică, potrivit căreia omul se compune din trup, suflet și spirit. Învățăturile lui au fost condamnate de Conciliul din Constanța (Germania) din 1415 și de acel din 1428.

Acest din urmă conciliu ordonă să i se ardă osemintele și cenușa să i se arunce în vânt.

Tot în secolul al XIV-lea Ion Huss, profesor la universitatea din Praga, se ridică împotriva abuzurilor papale. El combătu practica Bisericii de a se da credincioșilor Sf. Cină numai sub forma pâinii. Respingea cultul sfinților și nu admitea alt mijlocitor între Dumnezeu și om decât pe Isus Hristos. De asemenea combătea indulgențele și proclama Biblia ca unicul izvor infailibil de credință. Huss a fost condamnat de conciliul din Constanța (Germania) la 6 Iulie 1415 și a fost ars pe rug sub pretextul de a fi eretic.

În secolul al XV-lea călugărul florentin Savonarola combătu cu foarte mult succes decadența morală a contemporanilor lui, dar în mod deosebit a clerului roman. Din cauza aceasta și-a atras ura Papei, care în cele din urmă l-a excomunicat. A fost torturat în mai multe rânduri. La 23 Maiu 1498, când era în vârstă de 45 ani, Savonarola fu spânzurat. După aceea corpul lui a fost ars pe rug, iar cenușa a fost aruncată în apele râului Arno.

Ne oprim aci cu înșirarea vrednicilor luptători pentru adevăr, ce s'au pus în slujba propovăduirii de întoarcere la Dumnezeu. Numărul lor este cu mult mai mare ca cel arătat în cele de mai sus. În ei trebuie să vedem pe precursorii vrednici de respect și admirație ai reformei lui Luther. Cu prețul vieții lor, ei au pregătit căile Domnului pentru marea reformă religioasă din secolul al XVI-lea.

Să călcăm pe urmele lor, dovedind același spirit de abnegație pe care l-au dovedit ei atunci când fără ezitare au mers la moarte pentru Hristos.

Făcând astfel vom putea zice, la sfârșit de cale, împreună cu apostolul Pavel: „M'am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănitii, pe care mi-o va da, în „ziua aceea”, Domnul Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubiți venirea Lui”. 2 Tim 4, 7. 8.

București I. Bătrâna Voivodeni

„Cu toată inima ta”

„Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ier. 29, 13), zice Domnul. Dar ce înseamnă a găsi pe Dumnezeu? Și ce înseamnă a căuta pe Dumnezeu cu toată inima?

A găsi pe Dumnezeu nu înseamnă numai a ști că El există. A găsi pe Dumnezeu cuprinde în sine ideea de a-L dori. În mod obișnuit noi nu găsim decât ceea ce căutăm. În timp ce căutăm s’ar putea să **descoperim obiecte pierdute**, dar nu găsim decât ceea ce căutăm. A găsi pe Dumnezeu am putea spune că înseamnă a-L dori. Nu e făcută nicio făgăduință pentru acela care nu dorește pe Dumnezeu.

A găsi pe Dumnezeu înseamnă a-L găsi ca Dumnezeu. Nu înseamnă a căuta o concepție (idee) despre Dumnezeu; nici de a-L căuta ca pe o ființă asemănătoare nouă, sau ca fiind îmbrăcat cu aceleași însușiri ca ale noastre. Toate acestea le-au făcut păgânii, ceea ce a dus la mulțimea de zei ciudați, și câteodată roși de cele mai rușinoase patimi de care ar fi capabil omul. Toți acești zei (idoli) se pot găsi în noi, dar când vom afla pe Dumnezeu îl vom găsi așa cum este: infinit, etern, atotputernic, personificarea dreptății și a curăției, expresia cea mai perfectă a bunătății, pentru că Dumnezeu este iubire. Noi vom găsi pe cel Etern, care „este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține iubirea până în mii de generații, iartă fărădelegea, răzvrățirea și păcatul”. (Ex. 34, 6. 7) Dumnezeu este un Dumnezeu plin de bunătate și de milostivire; El este sfânt: „Ochii Tăi sunt așa de curați” — zice Cuvântul Sfințelor Scripturi — „că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești negliuirea”. (Hab. 1, 13) El iubeste dreptatea și urăște nedreptatea. Iată în câteva cuvinte caracterul Aceluia despre care vorbește textul nostru. Dacă suntem credincioși, noi îl vom găsi întotdeauna așa.

Dar ce înseamnă a căuta pe Dumnezeu cu toată inima? Cuvântul tradus prin „a căuta”, înseam-

nă „a cerceta despre”, „a întreba”, adică arată către un scop determinat (hotărît). Nu este vorba a căuta la întâmplare un lucru oarecare neprecizat. Nu este vorba a căuta pe Dumnezeu urmărind deo-

---

R u g ă

*Isuse, eu la Tine vii
să Te rog acum,
Ca să mă conduci întruna
pe al biruinții drum.*

*În luptă cu păcatul
când eu mă voi afla,
Tu rămâi tot lângă mine
spre - a măncuraja.*

*Iar dacă viața-i aspră
și multe sunt ispite,
Tu dă-mi putere, Doamne,
să fie biruite.*

*Condumă pân' la cruce
să văd a Ta iubire,
Ce tu ai arătat-o,
spre-a noastră mântuire.*

*Tu pune stăpânire,
pe'n treaga mea ființă;
Și fă-mă'n stare, Doamne,
să vii la pocăință.*

*Iar dacă drumu-mi pare
că-i lung și mult prea greu,
Atrage-mă spre Tine
Și dă-mi curaj mereu.*

*Și la sfârșit de cale
Când viața îmi voi da;
Te rog s'o iei, o Doamne,
pân' iar voi învia.*

Agnita D. Matei

---

dată mai multe scopuri. Căutând în felul acesta pe Dumnezeu, nu-l vom găsi niciodată. Deasemenea, nu vom găsi pe Dumnezeu dacă îl vom căuta numai cu speranța ca să obținem dela El unele lucruri mult iubite de inima noastră. O căutare de felul acesta înseamnă o inimă împărțită în două. Ori,

„omul a cărui inimă este împărțită este nehotărît în toate căile lui”.

A căuta pe Dumnezeu cu un scop egoist, nu înseamnă a-L căuta cu toată inima; acesta este felul de a ne căuta pe noi înșine sau lucrurile firești plăcute nouă. Pe Dumnezeu nu-l găsim nici în dorințele noastre firești, nici în plăcerile lumești. Oricine caută aceste lucruri se îndepărtează tot mai mult de Dumnezeu și întâmpină decepții amare.

A căuta pe Dumnezeu cu toată inima înseamnă a avea o astfel de oroare (groază) față de păcat, încât să dorim cu mare ardoare să-l alungăm din noi cu ramură și cu rădăcină cu tot; înseamnă să-L căutăm așa fel încât să fim dispuși să cunoaștem voința și calea Sa, chiar dacă aceasta va fi împotriva voinței și căilor noastre; înseamnă a-L căuta cu o astfel de eupunere încât să nu oprim pentru noi nimic din cele dorite de firea pământească, oricât de scumpe ne-ar putea fi; cu un cuvânt, înseamnă a renunța la tot ce este al nostru din iubire pentru El; înseamnă a-L căuta cu un spirit lipsit de orice simțământ de încredere de sine. În sfârșit, se mai poate spune că pe Dumnezeu trebuie să-L căutăm așa cum trebuie să-L iubim, din toată inima, din tot sufletul, din toată puterea și din tot cugetul nostru. Scopul principal al vieții, de creștin, trebuie să fie a căuta pe Dumnezeu, mărirea Sa și binele cauzei Sale. Egoismul, sub orice formă, trebuie să dispară.

Cel care își propune să caute pe Dumnezeu nu va fi ușor descurajat. Dacă i se pare că Dumnezeu nu ia în seamă cuvintele spuse în pripă, el îl va ruga cu multă stăruință, amintindu-I de făgăduințele Sale; își va mărturisi păcatele, ascultând de Dumnezeu în toate, după cum ne învață Cuvântul Său. El va avea plăcere de orele de rugăciune și meditație religioasă. Nu-și va petrece ziua de Sabat în plăceri egoiste; va căuta întotdeauna, nu numai bucuriile sale proprii, ci și pe ale altora. Cugetarea la Legea lui Dumnezeu îi va fi mult mai plăcută decât închipuirile stricate ale inimii firești. Mulțumirea și pacea sufletească vor cuprinde sufletul său.

Un foc mic aprinde o pădure mare

În epistola sobornicească a apostolului Iacob la cap. 3, servul Domnului face o tristă descriere a unui mic organ: limba. Printre altele citim că: „Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. „Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde! Limba este și ea un foc”.

Se povestește că era o mare dușmănie între o căprioară și un vultur, deși ei n'au vorbit niciodată unul cu altul. Vulturul era într'un stejar foarte înalt, iar căprioara era jos lângă tulpina lui; exista însă o veveriță care transmitea vorba dela unul la altul. Aceasta venea jos la căprioară și-i spunea: „Știi... că vulturul are mare necaz pe tine și te vorbește de rău”. Căprioara se uita în sus, vedea vulturul mare și puternic, și răspundea veveriței: „Oare ce rău am făcut eu, vulturului ca să aibă necaz pe mine?” Veverița se ducea apoi până în vârful stejarului unde intrând în vorbă cu vulturul îi spunea: „Știi... căprioara a zis despre tine că ești rău”; aceasta a supărat pe vultur.

„Dacă spune așa, zise acesta, eu voiu avea grijă când va veni primăvara și va avea pui, să-i răpesc puii, ca altă dată să nu mai vorbească de rău”. Adevărul din această povestire, este că vulturul și căprioara n'au vorbit niciodată unul cu altul. Aci se poate aplica proverbul care zice: „Moartea și vieața stau în puterea limbei”.

Creștinii sunt puși să lumineze pe calea către cer. Ei trebuie să lase să se resfrângă asupra lumii lumina pe care o primesc dela Domnul Hristos. Vieața, și caracterul lor trebuie să fie astfel ca, prin ei, alții să poată cunoaște pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Ceea ce omul are în suflet aceea dă afară, iar limba este măsurătoarea exactă a stării noastre spirituale. Să ținem pe Domnul Hristos mereu înaintea noastră, făcând ca inimile noastre să se înalțe, în mulțumire și laudă, către El.

Apostolul Iacob zice: „Oare din aceeași vână a izvorului țâșnește

și apă dulce și apă amară?” (Iacob 3, 11). Dacă într'un pahar plin cu apă mai turnăm apă, din el va curge apă; dacă punem lapte, într'un pahar plin cu lapte, va curge lapte, etc., deci cu ce umplem inima noastră aceea va da afară. Dacă umplem inima cu învățături și cuvinte bune aceea va vorbi limba noastră, dacă o vom umple cu răutăți aceea vom și scoate din gura noastră.

Ca să spui vorbe bune, trebuie să fii plin de ele și să ai curajul să le spui. Cele mai bune cuvinte se culeg însă din cartea cea bună: BIBLIA, iar curajul de a le spune se ia prin rugăciune. Folosind aceste două mijloace, vom putea să fim aproapei noastre de mare folos, ba chiar să-l aducem la Domnul Isus, mântuitorul sufletelor noastre și atunci i-am fost de cel mai mare folos.

Nu vă vorbiți de rău unii pe alții

Nu prea puteam să sufăr pe Suzana și istoriseam, față de alte persoane, cât este ea de capricioasă și cu toane. Deodată am simțit cum o pereche de ochi se uita drept la mine cu tristețe. Am tăcut. Atunci cineva de acolo m'a întrebat foarte serios: „Nu poți să ne spui nimic bun despre ea?” Eu am răspuns, codindu-mă: „Ba da, știu ceva bun, dar...” — „Dacă știi ceva bun despre ea, n'ar fi mai potrivit să vorbești despre faptul acela?”

Așa se întâmplă oridecâte ori pierdem din vedere că Domnul Isus este cu noi. Atunci poți să dai drumul la gură într'un fel care nu place Lui. Pornirea de vorbire de rău, clevetire și defăimare se arată de îndată ce luăm privirea dela Domnul. Negreșit așa se petrece lucrul, dar aceasta nu alcătuieste o îndreptățire a acestui păcat urit, care stăpânește atât de mult pe mulți și aduce atâta rău. Cuvântul lui Dumnezeu ne dă îndemnuri puternice și în această privință.

Pe timpul învățatului Socrate, a venit la el un om foarte disperat alergând și strigând în gura mare: „Ascultă Socrate am să-ți spun ceva foarte important”. Acesta

însă foarte calm l-a oprit și l-a întrebat: „Înainte de a veni la mine ți-ai trecut tu ceea ce vrei să-mi spui prin cele trei site?” Omul a răspuns mirat: „Ce site? Eu am venit să-ți vorbesc neapărat și te rog să mă ascuți”. Socrate, tot calm, i-a zis: „Dacă nu ai făcut lucrul acesta singur înainte, atunci să-l facem împreună”.

— Prima sită: „Ceea ce vrei să-mi spui, ești sigur că este adevăr curat?”

— „Apoi nu știu dacă este chiar adevăr curat”.

— Dacă nu ești așa sigur, să trecem prin sita a doua: „Ești sigur că ceea ce vrei să-mi spui, este folositor pentru mine?”

— „Nu cred să-ți fie chiar așa de folositor”.

— „Atunci să trecem prin sita a treia: „Ești sigur că dacă n'am să știu ceea ce vrei să-mi spui, mă voi prăpădi?”

— „Aceasta sunt sigur că nu se va întâmpla”.

Socrate l-a sfătuit atunci să se ducă în grădina sa, să ia o lopată și să facă o groapă în care să arunce, tot ce a venit să-i spună și apoi să o acopere bine ca să nu mai știe nimeni.

Socrate cu toate că nu a cunoscut pe Domnul Isus, totuși a fost un mare înțelept care a știut să scape sufletul său de multe rele și necazuri.

Fiți răbdători cu toții

Un om evlavios dar iute la mânie, se gândi că ar fi mai bine pentru el să se retragă undeva singur în pustie.

Și-a ales deci ca locuință o peșteră singuratecă, în apropierea unui izvor. Într'o zi i s'a răsturnat cana de apă pe care abia o umpluse și acum trebuia să o umple din nou. El făcu acest lucru cu liniște și răbdare, dar când cana s'a răsturnat pentru a doua oară putnicul s'a mâniat atât de mult că a luat cana și a aruncat-o la pământ, spărgând-o. Atunci a recunoscut că pricina mâniei lui urite nu era în afară de el, ci înlăuntrul lui.

Nu schimbarea locului, ci schimbarea inimii, iată lucrul de căpetenie. Iar lucrul acesta nu-l poate face nimeni altul decât Domnul Isus, când este primit ca Mântuitor.

El ne ține atunci în necurmată

legătură cu El și noi putem privi spre El, și prin aceasta, suntem biruitori în ispite și încercări; da, în multe ispite care vor să ne facă să ne mâniem și să păcătuiem. Trăiește astăzi aceasta și vei avea atâta bine, încât vei dori să o trăiești mereu.

O învățătură bună pentru cei nervoși care se supără ușor este ca înainte de a da drumul cuvântului să spună alfabetul și numai după ce l-a terminat să înceapă a vorbi.

Pentru a ne putea mântui sufletele noastre, trebuie să adunăm cât mai multe comori din Cuvântul lui Dumnezeu, ca să ne umplem tezaurul inimii noastre.

„Înțelepciunea care vine de sus este, întâi, curată, pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire și nelămurită. Și roada neprihănirii este sămănată în pace pentru cei ce fac pace”, și zi de zi să vestească dreptatea și îndurarea Domnului Isus Hristos.

București Emanuel P. Grigoraș

O carte minunată

Minunată carte este Biblia! Un volum care este o colecție de 66 cărți diferite, scrise într'un interval de timp de peste 1500 de ani de un număr de mai bine de 40 de autori diferiți, ca: poeți, soldați, filosofi, pescari, clobani, etc. Aproape niciunul din acești autori n'au putut comunica unul cu altul și cu toate acestea Cartea aceasta se prezintă ca un tot minunat.

Care altă carte a mai fost compusă în felul acesta?

Peste tot pe unde această carte trece, produce efecte minunate, pentru că Biblia este, de fapt, Cartea lui Dumnezeu.

Pe de altă parte s'ar putea ușor găsi, nu unul, nici zece, ci mulți oameni care să spună:

„Eu am fost un nenorocit fără pace sufletească, fără nicio speranță, până în ziua în care am cunoscut puterea cea minunată a Bibliei. Ea a schimbat viața mea; am fost liberat de patimile mele și pacea sufletească a intrat și în inima mea. Aceasta este o minune pe care Biblia o face zi de zi.

Pentru cei care cetesc Biblia în grabă, ea este o carte prea puțin interesantă, și din care nu rămân decât cu un foarte mic folos. Iată două feluri de viețuitoare care se hrănesc cu sucul florilor: Unul se distinge prin haina lui minunată care, în bătaia razelor de soare, seamănă a fi acoperită de nenumărate pietre prețioase, și tot privind la multele lui alergături în zbor, încoace și încolo, peste câmpul plin cu flori și la grațioasele opriri pe care le face la fiecare floare, nu-ți mai poți opri admirația. Activitatea lui se întinde peste toată regiunea. În acelaș timp, aceeași livadă primește cu bucurie pe o altă vizitatoare cu haina brună, care se vede la fi foarte ocupată, al cărei zbor rapid și direct poate că nici n'a reținut atenția celui care privește. Vecinul ei ușuratic sboară din floare în floare și își însușește de câteori găsește de-a gata, câte o picătură de nectar, în timp ce celălalt culegător de nectar poposește peste tot, și peste tot găsește miere. Dacă nectarul se află mai adânc coboară până la fund; dacă gura florilor este închisă, ea încearcă s'o deschidă; dacă nectarul este ascuns, ea cercetează totul până îl găsește, apoi culegând cu dibăcie conținutul, bucuroasă, ca una care a găsit o recoltă bogată, continuă să-și urmeze drumul

cântând, până la adăpostul ei. Rivalul ei, cu aripile de catifea, n'are răbdare să se ocupe de amănunte atât de plictisitoare. Dar să vedem care este sfârșitul acestor două viețuitoare. Unul a murit în Octombrie trecut odată cu florile din livadă, celălalt este la căldură în stupul ei înconjurată peste tot de provizii pe care le-a adunat cu multă stăruință în razele binefăcătoare ale soarelui de vară.

Cu care din aceste două feluri de viețuitoare te asemeni? Te asemeni cu fluturele sau cu albina? Cercetezi, tu, Sfintele Scripturi așa fel ca să pătrunzi cât mai adânc în înțelesul învățăturilor ei sau o răsfoiești numai? Te oprești asupra unui text până ce ajungi să reții importante adevăruri pe care le conține sau treci grăbit peste el în urmărirea vreunei noutăți fiind prea ușuratic pentru a face un studiu amănunțit al Sfintei, Scripturi? Ți-ai adunat din Cuvântul lui Dumnezeu atât de mult, încât în nopțile de veghe, în singurătatea camerei unui bolnav, în încercări sau în vârstă înaintată, tezaurul adevărilor sfinte să formeze în jurul tău o primăvară veșnică dându-ți o hrană spirituală pe care lumea n'o cunoaște?

Cercetează Scripturile așa fel, ca să-ți aducă cât mai mult folos.

Defectele noastre

Să nu ne preocupe prea mult greșelile altora, ci să veghem, mai degrabă, asupra propriilor noastre greșeli; să recunoaștem bunele lucrări ale semenilor noștri și să ținem socoteală de erorile pe care le facem noi. În felul acesta vom fi plăcuți lui Dumnezeu. Cel care se oprește să ia seama la defectele altora și la propriile sale calități păgubește de două ori: pe de o parte el e cuprins de trufie, pe de altă parte de nepăsare. Din clipa când cineva ia seama la greșelile altuia, el însuși se află în marele pericol de a fi doborât de rău; din clipa când cineva se crede mai superior, îl amenință pericolul de a cădea în îngâmfare.

Cel care încredințează uitării calitățile sale pentru a nu privi decât la defectele sale și care ține seamă în mod fidel de calitățile iar nu de cusururile semenilor săi, acela va câștiga multe avantagii. În ce fel? — Vă voi spune. Când vede pe cei ce fac lucrări demne de laudă, emulația sa (ambiția de a ajunge sau chiar de a întrece pe cei ce fac binele) este trezită; și, când el vede propriile sale păcate, prin aceasta se vede mult mai smerit și modest. Lucrând în felul acesta și fiind supus la astfel de reguli vom ajunge să obținem ceea ce ne-a fost promis, prin bunătatea Mântuitorului nostru Isus Hristos. (I. Chrisostom).

Facultatea vorbirii improvizate

În rândurile ce urmează vom afla ceva despre predica improvizată în forma ei cea mai adevărată și cea mai perfectă — predica la întâmplare, — fără o pregătire specială, fără note sau studiu prealabil.

Prima observație ar fi că, nu recomandăm nimănui să predice, de obicei, improvizat. Dacă cineva procedează astfel, nu va reuși decât să alunge pe ascultători. Ideile nestudiate, venind din minte fără o cercetare prealabilă, fără niciun fel de aprofundare a subiectului respectiv, vor fi de calitate inferioară, chiar dacă ar veni din partea celor mai învățați oameni.

Unitatea bisericilor nu poate fi menținută decât printr'un predicator instruit; simpla folosire a timpului cu retorică nu este suficient.

Metoda predicii nepregătite s'a dovedit a fi, de fapt, o înfrângere rușinoasă, și teoreticește e ceva mesănatos. Duhul Sfânt nu a făgăduit să dea hrana spirituală sfinților prin predici improvizate. El nu va face niciodată pentru noi ceea ce putem face noi înșine. Dacă am putea studia și nu o facem, dacă putem avea ora de predică studiată și totuși nu o avem, nu văd cu ce drept am apela la o intervenție divină ca să înlocuiască deficiența lenei noastre.

Predicile ar trebui să fie serios studiate și bine pregătite de predicator; fiecare predicator, pe cât mai mult posibil, ar trebui, să aprofundeze subiectul, exercitând toate facultățile sale mentale, gândind și strângând laolaltă toate izvoarele de documentare, care îi stau la îndemână. Privind chestiunea pe toate laturile, predicatorul ar trebui, mai întâi, să cugete cu luare aminte, apoi să rumege și să digere ideea și de abia după ce s'a hrănit el însuși cu Cuvântul, ar trebui să pregătească aceeași hrană pentru ceilalți. Predicile noastre ar trebui să fie sângele vieții noastre spirituale, revărsarea vigoarei noastre intelectuale și spirituale; sau, pentru a schimba imaginea, ar trebui să fie diamante prețioase, veritabile, bine tăiate, bine montate, care să

poarte semnul muncii noastre. Dumnezeu să ne ferească de a oferi Domnului ceea ce nu ne-a costat nimic.

Totuși, facultatea vorbirii improvizate în forma ei curată și adevărată este extrem de folositoare și în majoritatea cazurilor se poate dobândi cu puțină sârguință. Acest talent este rar.

Abilitatea despre care vorbim, trebuie să fie un bun neprețuit pentru un predicator. Am auzit pe mulți șoptind: „Aș dori să am acest talent, căci atunci n'aș mai avea nevoie să stau treaz cu atâta ardoare? Ah! atunci nu trebuie să-l pozezi; ești nedemn de acest dar și nu meriți să fii înzestrat cu el. Dacă ați dori să aveți acest talent ca să servească ca pernă pentru un cap leneș, vă veți înșela amar; pentru că posesiunea acestui nobil dar implică o muncă vastă care să-l mărească și chiar să-l rețină. S'a auzit și cetit ocazional despre oameni care au consimțit să braveze predicând asupra anumitor texte date la amvon; asemenea manifestări vanitoase sunt, întradevăr, desgustătoare și ating aproape profanarea.

Talentul predicii improvizate este de neprețuit, pentru că dă omului posibilitatea, la caz de nevoie, sau sub imboldul momentului să se achite în mod convenabil de însărcinarea sa. Asemenea ocazii se vor ivi. Accidente se pot produce chiar și în întrunirile cele mai bine dirijate. Evenimente neașteptate pot da șirului de gândire bine încheiat o cu totul altă întorsătură. Îți vei da, de exemplu, seama că subiectul ales este cu totul inoportun, și ca om înțelept te vei cufunda, fără șovăire, într'un alt subiect.

Darul este valoros; cum poate fi însă obținut? Această întrebare ne duce spre observația, că unii nu-l vor putea obține niciodată. Trebuie să existe o adaptare naturală pentru vorbirea improvizată tot așa ca pentru arta poetică; un poet este născut, nu creat. „Arta poate să desvolte și să perfecționeze talentul unui orator, însă nu-l poate produce”. Toate

regulele de retorică și toate artificiile oratorice nu pot da elocvență unui om; acesta este un dar ceresc și unde lipsește, nu poate fi obținut. Acest „talent al exprimării”, cum îl numim, este născut în unii oameni. Altoro acest talent le este refuzat. Dacă un predicator nu posedă un talent oratoric, poate va putea ajunge la un post respectabil într'un alt departament; nu va putea însă să scânteieze ca o stea, special de luminoasă, în predica improvizată.

Dacă un om vrea să vorbească fără pregătirea imediată a unui studiu, trebuie să studieze foarte mult în mod obișnuit. Aceasta este, poate, un paradox, însă explicația iese clar la iveală. Sunt un morar și mi se aduce la ușă un sac cu cereale pentru a-l umple în câteva minute cu o bună făină albă; singurul mijloc, grație căruia voi reuși, este de a ține hambarele morii mereu pline, astfel ca să pot deschide imediat gura sacului să-l umplu și să-l eliberez. Eu nu macin în momentul respectiv și livrarea este, deci, improvizată, însă am măcinat anterior și astfel am fost în măsură să fac față, servind cumpărătorului imediat făina.

Așa dar, fraților, veți fi trebuit să măcinați mai înainte, altfel nu veți avea făină. Nu veți putea improviză o idee de valoare dacă nu aveți obișnuința de a gândi și alimenta mintea cu o hrană abundentă și hrănitoare. Munciți cu încordare în orice moment disponibil. Aprovizionați creierul vostru cât mai bine, iar apoi, la fel ca cei cu magazinele tixite, veți avea mărfuri gata pregătite pentru cumpărători. Întrucât ați aranjat bunurile voastre pe rafturile minții voastre, veți avea posibilitatea de a le preda în orice moment, fără munca obositoare de a merge în piață, a sorta, a strânge, a împătura și a pregăti.

Eu nu cred că cineva va reuși să mențină continuu talentul vorbirii improvizate, fără a munci mult, mai mult decât acei care scriu și memorizează discursurile lor. Luați aceasta ca o regulă fără

excepție, că, pentru a fi în măsură de a vă revărsa în mod spontan, trebuie mai întâi să fiți plini.

Dacă doriți să fiți curgători și să vă revărsați cu toată amploarea, trebuie să fiți plini de învățatură și mai ales de învățătura lui Isus Hristos, Domnul nostru. Dar am observat că un bagaj de expresii este de asemenea de mare folos oratorului improvizat, și intradevăr că imediat după o bogăție de idei, vine bogăția vocabularului. Frumuseți lingvistice, vorbiri elegante și mai presus de toate fraze convingătoare și puternice, trebuiesc memorate și redate aidoma.

Aceasta nu înseamnă că trebuie să purtați încontinuu creionul de aur, cu care să notați imediat fiecare cuvânt radical pe care-l întâlniți în timpul cetitului, astfel ca să-l folosiți în viitoarea voastră predică; trebuie însă să vă dați seama ce însemnează cuvintele, să fiți în măsură de a evalua puterea unui sinonim și de a judeca ritmul unei fraze. Trebuie să stăpâniți cuvintele; ele trebuie să fie geniile voastre, loviturile de trăsnet sau picăturile voastre de miere. Cei ce nu fac decât să culeagă vorbe deșarte, sunt ca cei care strâng și îngrămădesc scoici goale, pleavă și coji, însă pentru omul care este bine întormat și are gânduri profunde, cuvintele sunt panere de argint, în care va servi merele sale de aur. Străduiți-vă să aveți un bun atelaj de cuvinte, care să tragă vagonul gândurilor voastre.

Cred de asemenea că un om care vrea să vorbească bine improvizat, trebuie să aibă foarte multă grijă în selecționarea subiectului său, pe care să-l înțeleagă bine. Acesta este punctul principal.

De obicei, când te ridici la asemenea ocazii ca să începi să vorbești, creierul începe să treacă în revistă și să cerceteze: „Ce subiect m'a preocupat în timpul zilei? Ce am găsit în lectura din ultima săptămână? Ce-mi stă mai mult pe inimă în momentul de față? Ce-mi sugerează imnurile sau rugăciunile din acea seară?” Nu ar fi de niciun folos să te ridici în fața unei adunări în speranță că vei fi inspirat asupra unor subiecte despre care nu știi

nimic; dacă vei comite această imprudență, rezultatul va fi că, — dat fiind că nu știi nimic — vei vorbi totuși, dar lumea nu se va allege cu nimic.

Nu văd, însă, de ce un om nu ar putea să vorbească asupra unui subiect pe care-l stăpânește pe deplin. Desigur că noi ar trebui să fim familiarizați cu primele noțiuni de principii ale credinței noastre sfinte; n'ar trebui să ne simțim în încurcătură atunci când suntem chemați a vorbi despre

---

Vreau să fiu cu Tine...

*Fiind cuprins de osteneală
Pe al vieții drum spinos,
Am venit la Tine, Doamne,
Lângă crucea lui Hristos.*

*Apăsător de grea povară
Și păcatul ce m'a ros,
Vreau să fiu cu Tine, Doamne,
Vreau să Te ascult voios.*

*Am trăit în desfătare
Și'ntinat am fost de lume;
Dar acum, doresc Isuse,
Glasul Tău să mă îndrume.*

*Nu vreau să trăiesc deacuma
După pământearca-mi fire,
Ci doresc, o, Doamne Sfinte,
Să trăiesc viața'n sfințire.*

*Vreau deacuma, scump Isuse,
Calea vieții să urmez:
Pe această cale, Doamne,
Nu lăsa să schiopătez.*

*Azi încrezător în Tine,
Eu Te rog, o scump Isus,
Ca să-mi pregătești și mie,
Un locaș în ceruri sus.*

Darabani Gh. Burlacu

---

subiecte care constituie pâinea cea de toate zilele, pentru sufletul nostru. Nu văd care ar fi avantajul unei simple munci manuale într'un asemenea caz, și anume de a scrie înainte de a vorbi. În cazul acesta un om înseamnă că scrie improvizat, și se pare că scrierea improvizată este și mai slabă decât vorbirea improvizată. Câștigul și folosul scrisului constă în pu-

țința unei revizuirii atente, însă așa cum scriitorii capabili sunt în stare să-și exprime gândurile corect dela început, tot așa poți să faci și oratorii capabili.

Nu încercați să improvizați, fără a fi studiat bine tema — acest paradox este un sfat al prudenței.

Oricine vrea să dobândească această artă, trebuie s'o practice. Discursul ocazional de calitate este exprimarea unui cugetător exersat — un om meditând și permițând gândului său să păsească prin gura sa în aer liber. Gândiți-vă cu voce tare cât de mult puteți, când sunteți singuri și veți fi curând pe marele drum al succesului în această privință.

În afară de acest exercițiu, trebuie să insist asupra necesității de a fi calm și încrezător. „Lumea pierde un mare număr de talente din cauza lipsei de puțin curaj”. Totul depinde de voi de a fi calmi fără acea grabă nervoasă. Teama de nereușită și teama de oameni vă va ruina. Stăruțiți, având încredere în Dumnezeu, și totul vă va fi bine. Dacă ați făcut o greșală gramaticală și sunteți pe jumătate hotărât să reveniți pentru a o corecta, veți face curând o a doua greșală și nehotărârea voastră vă va prinde ca într'o plasă. Este totdeauna greșit a reveni. Dacă faceți o greșală în vorbire, continuați fără a o lua în seamă. Cineva epunea: „Când scrii și faci o greșală de ortografie sau pui un cuvânt greșit, nu te apuca s'o ștergi făcând o pată urâtă, ci vezi mai bine cum poți schimba ceea ce aveai de spus, astfel ca să poți lăsa ce-ai scris și să nu rămână nicio urmă de greșală”.

Așa și în vorbire; dacă nu puteți încheia bine fraza într'un fel, terminați-o în altfel. Este de prios a reveni și a vă scuza, căci altfel nu faceți decât să atrageți atenția asupra greșelii, pe care poate numai foarte puțini au observat-o și îndepărtați atenția tuturor dela subiect la vorbire, ceea ce este ultimul lucru pe care ar trebui să-l faci un predicator. Dacă totuși s'ar băga de seamă lapsus-ul vorbirii voastre, orice persoană onorabilă va ierta, mai ales pe tânărul începător, și mai curând va admira faptul că dați atât de puțină importanță unei a-

semenea scăpări, stăruind și grăbind însă cu toată inima spre ținta voastră principală.

Când veți fi în măsură de a vă simți la amvon ca la voi acasă și vă veți putea uita în jurul vostru vorbind oamenilor ca un frate către alți frați, atunci veți putea și improviza, însă nu înainte. Umlința și timiditatea, atât de frumoase în frații noștri mai tineri, vor fi urmate de adevărata modestie, care se uită pe sine și nu are grijă de propria sa reputație atât timp cât învățătura lui Isus Hristos este predicată în modul cel mai convingător posibil.

Pentru a putea stăpâni sfântul și folositorul exercițiu al predicii improvizate, predicatorul va trebui să cultive o încredere copilărească în ajutorul imediat al Duhului Sfânt. Mă tem că mulți nu fac din aceasta un adevărat punct de credință. Dacă ne-am învățat toată săptămâna încoace și încolo, pierzând timpul și apoi să ne agățăm de ajutorul Duhului Sfânt aceasta este o prezumție păcătoasă, și bineînțeles, o încercare de a-L face pe Dumnezeu, să ne ajute la lenevie și îngăduință față de noi înșine. Dar la caz de nevoie lucrurile se schimbă. Când un om se găsește, fără a putea evita, într-o situație de a vorbi fără

niciun fel de pregătire, atunci se poate bizui cu toată încrederea pe ajutorul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt, mai presus de orice îndoială, vine în contact cu intelectul nostru, îl liberează de slăbiciune și îngrijorare, îi dă putere și avânt, și-i dă și posibilitatea de a înțelege și de a exprima adevărul divin într'un mod care depășește cu mult puterile sale obișnuite.

Asemenea intervenții nu însemnează să înlocuiască eforturile noastre sau să slăbească silința noastră, ci sunt ajutorul Domnului nostru pe care putem conta la caz de nevoie. Duhul Său va fi totdeauna cu noi, dacă în special suntem în cursul unui efort serios în exercițiul funcțiunii. Într'adevăr, în timp ce vă povățuesc a nu încerca să vorbiți nepregătiți decât atunci când sunteți obligați s'o faceți, aceasta până când nu veți fi devenit oarecum maturi în funcțiune, vă îndemn totuși de a vorbi în acest fel oridecâte ori veți fi obligați s'o faceți, în convingerea că la momentul oportun veți fi inspirați cu privire la ceea ce trebuie să spuneți.

Nu trebuie să vă așteptați că vă veți putea descurca singuri; nicio obișnuință sau exercițiu nu poate să vă facă independenți de ajutorul divin. Și dacă ați predicat

bine de patruzecișinouă de ori fără niciun fel de notițe, aceasta nu este o scuză pentru încrederea voastră în a cincizecea ocazie. Dacă Domnul v'ar părăsi, ați rămâne la un punct mort. Aceste posibilități, variind dela o elocvență curgătoare la dificultăți de vorbire, vă va face să rămâneți, prin harul lui Dumnezeu, umili, așteptând putere dela Cel puternic.

Și mai presus de orice, feriți-vă de a lăsa limba voastră s'o ia înaintea minții voastre. Feriți-vă de o volubilitate inutilă, de flecării prozaice, de facultatea de a vorbi mult și a nu spune nimic.

Fraților, este un talent hidos acela de a vorbi mult, fără a spune nimic. Absurdități prelungite, plititudini parafrazice, (searbăde explicații lungi și încălcite), cugelări banale sau fanfaronade sunt destul de comune și formează scandalul și rușinea cuvântării improvizate. Chiar atunci când sentimentele fără valoare sunt frumos expuse și exprimate în cuvinte alese, ele nu folosesc la nimic. Predica improvizată, fără studiu, este un nor fără ploaie, un isvor fără apă, un talent fatal, deopotrivă de vătămător, posesorului lui și turmei sale.

Prelucrare

Incredere curată

Nu e de mirare faptul că Mântuitorul a amintit credința nevinovată și sinceră a unui copil, ca un exemplu de credință pe care ar trebui s'o aibă cei în vârstă pentru a avea parte de împlinirea făgăduințelor lui Dumnezeu; El zice către fiecare copil al Său: „Nu te voi lăsa nicidecum; nu te voi părăsi cu niciun chip“. Oare cine crede, aceasta în orice împrejurare? Deși acesta este adevărul, deoarece Dumnezeu este acela care a făcut făgăduința. Dumnezeu făgăduise lui Iacob că va fi cu el și că va face să devină un mare popor. Dar când asupra lui a venit necaz și când în cele din urmă văzu cum idolul inimii sale era să fie dus în Egipt (Beniamin), în groaza sufletului său

el strigă: „Toate acestea pe mine mă lovesc“, deși lucrurile stăteau altfel. Toate aceste nu erau decât un mijloc ales de Dumnezeu pentru a realiza ceea ce Iacob nu putea înțelege. Căile lui Dumnezeu nu sunt căile noastre.

Un tată îmi povestea odată, că fetița sa, care avea mare teamă de întuneric, se trezea adesea în timpul nopții și striga: „Tată e așa de întuneric, ține-mă te rog de mână“. Și când tatăl îi lua mica ei mână în aceea a sa, fetița adormea, de îndată, liniștită; toate temerile ei dispăreau. Aceste cuvinte, adăugă el, m'au ajutat adesea în mijlocul greutăților și a grijilor să-mi amintesc că eu, de asemenea am un Tată către care pot întinde mâinile și să zic: „Tată, e întuneric; eu nu cunosc drumul; ia-mă de mână și condu-mă“.

RUGĂ

*Astăzi, Doamne, vin la Tine
Și te rog: rămâi cu mine.
Tu ajută-mi tot mereu.
De Tine s'ascult și eu.*

*În orice încercare mare,
Tu să fii a mea scăpare.
Să Te laud ne'ncetat,
Pân'la Tin' voi fi chemat.*

*Te mai rog să-mi dai putere,
Să mă scapi de orice rele;
Ajută-mă pe mine,
Umil să fiu ca Tine.*

*Iubit Mântuitor al meu,
Tu să-mi fi scut tot mereu;
Iar de vine suferința,
Tu'ntărește-mi mult credința.*

Sepreuş — Arad Ioan Ganea

UCENICI ȘI APOSTOLI

Fapte 10, 38—42.

În timpul vieții Sale pe pământ Domnul Isus a adunat un număr de bărbați pe care i-a pregătit pentru a-I fi conlucrători. Erau dintre vameși, pescari și gospodari din Galileia, oameni simpli și credincioși. Totuși vedem cum prin predicarea lor o lume întreagă a fost întoarsă din calea lor rea, de la păgânism și superstiții la calea adevărului. Ce era care dădea ucenicilor asemenea puteri nemai auzite? Din predicile lor se vede clar că ei erau bine întemeiați în credința că Hristos este Acela ce trebuia să vină și că trebuia să se împlinescă cuvintele Psalmistului și ale Patriarhilor cu privire la Impărăția lui Dumnezeu.

Ucenicii au fost în școala Domnului Hristos trei ani și jumătate. De la început vedem, că ei au urmat pe Domnul Isus și au crezut în El pentru că vedeau în El împlinirea făgăduințelor despre venirea împărăției lui Dumnezeu. Ioan 1, 45, 49; Mat. 16, 16.

Deși ideile lor despre Impărăția lui Dumnezeu erau nelămurite, totuși aveau siguranța că Isus este Mesia cel făgăduit, căci se îplineau cuvintele cu privire la prima Sa venire. Aceasta era și o ancoră prin care își statorniceau credința lor.

O amarnică încercare s'a abătut asupra ucenicilor când Domnul Isus Hristos a fost pus în mormânt. Era un fapt pe care nu și-l puteau explica. L-au plâns și L-au înmormântat, dar au pus cu El în groapă cel puțin o parte din speranțele lor cu privire la împlinirea Impărăției lui Dumnezeu. Luca 24, 19—24.

Cât de mare le-a fost însă bucuria când, s'au convins de învierea Domnului Isus, și în felul acesta și credința lor a ajuns mai tare ca oricând, socotind pe Isus ca pe adevăratul Mesia cel făgăduit.

Credința lor fiind acum bine întemeiată că Hristos este Mesia, a făcut ca în punctul acesta, prin predicile lor mii de persoane să

se convingă, căci dovezile pe care le aduceau erau de netăgăduit, din împlinirea versetelor cu privire la prima venire a lui Mesia. Fapte 2, 14—37; 3, 18—26.

Dar ce îi mâna pe ei la lucru? Care era fericita lor speranță? 2 Timotei 4, 7, 8. Și ceea ce le dădea putere să mărturisească pentru Domnul lor era speranța învierii. 1 Cor. 15, 32.

De observat este că atât apostolii cât și Pavel care a venit mai târziu au predicat Evanghelia cu multe dureri și neplăceri, dar ei își puseseră nădejdea în revenirea Domnului Hristos, în învierea ce trebuia să aibă loc și în răsplătire. 1 Tes. 4, 13—18. Tot cu astfel de cuvinte îi îmbărbăta și pe credincioși.

Aceasta era predicarea apostolilor. Istoria și Biblia dau mărturie despre succesul lor. Hristos erii și azi este același — și solia despre revenirea Sa, este aceeași.

București

N. Gheorghiu

TABITA

CATEVA CARACTERISTICI CREȘTINE

Un creștin este un om nou. În contrast cu firea cea veche, creștinul este o faptură nouă. El are făgăduința, că dacă va duce o viață de biruință asupra păcatului va primi și „un nume nou”.

Prin credință creștinul devine un fiu al lui Dumnezeu. Dumnezeu fiind lumină și copilul Său va umbla ca fiu al luminii. Efes. 5, 8. Fiind fiu al luminii el este și moștenitor al celei mai frumoase moșteniri. (1 Cor. 2, 9.)

Pentru că El prețuește lucrurile de durată veșnică creștinul este și un cetățean al casei lui Dumnezeu. (Efes. 2, 19.)

El, ca lumină în lume, va aduce roadele acestea ca: bunătate, neprihănire și adevăr. Efes. 5, 9.

Creștinul este asemănat cu sarea pământului care dă gust bucatelor și le conservă. (Mat. 5, 13.)

El iubește pe aproapele ca pe sine însuși. Mat. 22, 39.

Birue răul cu binele; este milos și iertător ca și Tatăl Său. (Rom. 12, 21; Luca 6, 36); și e plin de Duh

și râvnă pentru Domnul. (Rom. 12, 11).

Tinta creștinului este desăvârșirea. „Fiți desăvârșiți după cum Tatăl vostru este desăvârșit”. Mat. 5, 48. Prin învățături, parabole și pilde și prin pilda vieții Sale, Domnul Hristos ne-a arătat cum putem ajunge această țintă. (1 Petru 2, 21).

N. Gheorghiu

Cugetări pentru ziua Domnului

3 Septembrie 1949 *Neemia 2, 12.*

Bărbații rugăciunii trebuie să fie și bărbați ai acțiunii. Cei care sunt gata și dispuși, vor găsi căi și mijloace de a lucra. *Neemia* nu a depins de nesiguranțe. Mijloacele ce i-au lipsit el le-a cerut de la cei în stare să i le dea.

10 Septembrie 1949.

Neemia 2, 18.

Neemia alese și obținut încrederea și simpatia poporului, bine

cunoscând că o unire a inimilor cât și a mânilor era absolut necesară pentru a avea succes în marea lucrare ce o începuse.

17 Septembrie 1949.

Neemia 3, 28.

Cei care au răspundere în Biserică ar trebui să fie cei dintâi în lucrarea lui Dumnezeu. De felul cum vor lucra ei, se vor influența și ceilalți. Zelul lor va pune la lucru pe mulți. Când lumina lor va arde strălucitor, ea va lumina pe mulți.

24 Septembrie 1949.

Neemia 4, 6.

Poporul, în general, era insufletit cu o inimă și-un gând într-o activitate voioasă. Era un tablou bine plăcut de privit de Dumnezeu și de îngeri să vadă cum grupele pline de zel lucrau în armonie pe zidurile ruinate ale cetății. Era o muzică voioasă auzirea sgomotelor uneltelor de lucru, din zorii zilei până la ivirea stelelor.

Respectul în casa lui Dumnezeu

Lev. 26, 2.

Ioan în viziune a văzut pe Domnul cerului și a spus că mărirea feței Sale este „ca strălucirea soarelui în toată puterea lui“. Un alt profet a zis: „Ca înfățișarea curcubeului, care stă în nor într-o zi de ploaie așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare, care-L înconjură. Astfel era arătarea slavei Domnului. Când am văzut-o am căzut cu fața la pământ“.

Mii și mii de îngeri strălucitori slujesc lui Dumnezeu și ființe sfinte se pleacă înaintea Lui și I se închină. El ne spune: „Să păziți Sabatele Mele și să cinștiți Locașul Meu cel sfânt. Eu sunt Domnul“.

Locașul despre care se amintește aici este locul unde Dumnezeu se întâlnește cu poporul Său. Psalmistul zice: „Dumnezeu este înfricoșat în adunarea cea mare a sfinților, și de temut pentru toți cei ce stau în jurul Lui“. Locașul sau locul de adunare poate fi clădire de lemn, de cărămidă sau de piatră, sau poate fi un cort, sau numai un loc la umbra unor pomi sau în câmpie, un loc deosebit, unde ne întâlnim și ne rugăm lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu este atât de mare și puternic, El se va întâlni cu noi în orice loc pe care noi îl hotărîm pentru aceasta. El zice: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt și cu omul zdrobit și smerit“.

Iacob s'a mirat când a găsit un locaș sfânt, un loc de întâlnire cu Domnul, pe când călătorea departe de casă și dormea sub cerul liber, având drept căpătâiu o piatră.

Când s'a sculat, el a zis: „Cu siguranță Domnul este în locul acesta și eu n'am știut“. Apoi s'a umplut de teamă și a zis: „Aici este Casa lui Dumnezeu. Aici este poarta cerului“. Iacob a arătat respect față de locul pe care l-a sfințit Dumnezeu prin prezența Sa, rugându-se în umilință lui Dumnezeu și ridicând o piatră care să însemne locul.

Când poporul ales de pe vremuri călătorea prin pustie, Domnul a zis: „Să-Mi facă un locaș sfânt și Eu voi locui în mijlocul lor“. Ei au făcut cortul cu perdele frumoase și cu pereții acoperiți cu aur. Ajungând în Canaan, ei au clădit frumosul templu de marmoră din Ierusalim, care să înlocuiască cortul pe care-l purtase cu ei prin pustie.

Dar ei nu arătau respectul cuvenit pentru templul cel frumos care era Casa lui Dumnezeu. Ei îl socoteau ca orice loc obișnuit. Când Isus era pe pământ și S'a dus într-o zi la templu, „a găsit pe cei ce vindeau boi, oi și porumbei, și pe schimbătorii de bani șezând jos. A făcut un biciu de ștreanguri și i-a scos pe toți afară din templu împreună cu oile și boii; a vărsat banii schimbătorilor și le-a răsturnat mesele. Și a zis celor ce vindeau porumbei: „Ridicați acestea de aici și nu faceți din Casa Tatălui Meu o casă de negustorie“.

Se poate că noi nu ne întâlnim cu Dumnezeu într'un templu de marmoră, și poate că nu avem o adunare așa mare de oameni în fiecare loc, dar avem făgăduința că

acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Lui, va fi și El de față. Un îndemn ne este dat de bărbatul înțelept, care ne spune să fim liniștiți când mergem în Casa Domnului. Ar trebui să fim mai de grabă gata a asculta decât a vorbi. N'ar trebui să vorbim vorbe urite sau să cugetăm gânduri rele. Dumnezeu din cer vede tot ce facem noi aci jos pe pământ.

Gălăgia și învălmășeala în casa de rugăciune întristează pe Domnul, după cum L-au întristat și vânzătorii și cumpărătorii din templu. Vorbiri despre lucruri obișnuite, șoptiri și râsete, înainte sau după serviciul divin, desonorează pe Dumnezeu. De multe ori Duhul Sfânt și îngerii au plecat din locul de închinare, din cauza lipsei de respect arătată de cei care erau adunați acolo. Dacă cei gălăgioși și neatentți ar putea vedea pe îngeri privindu-i și notând faptele lor, ei s'ar umple de rușine.

Când cei care se adună pentru a se închina fac aceasta cu respect față de loc și față de serviciul divin ce are loc, când se păstrează liniște, când nu există nimeni care să fie nepăsător sau neatent, când toți iau parte la cântările de laudă și fiecare inimă se înalță în rugăciune către Dumnezeu, când cuvântul dela amvon este primit ca fiind vocea lui Dumnezeu, vorbind prin servul Său, când toți se poartă ca în fața Domnului, atunci Dumnezeu se va apropia de poporul Său și va revărsa asupra lui multe binecuvântări.

LASAȚI LUMINA SA LUMINEZE

Matei 5, 14.

Cu greu ne putem gândi la o grăveliste mai frumoasă, decât un cer aprins cu stele luminoase, într-o noapte senină. Domnul le-a dat lumina pe care o au și le-a făcut purtători de lumină pe cer. Domnul spune către poporul Său: „Voi sunteți lumina lumii“. Voința Sa este ca bărbații și femeile, fetele și băieții, care Il iubesc, să fie purtători de lumină în această lume.

Aceasta nu înseamnă că fața noastră trebuie să străluciască după cum a strălucit fața lui Moise, după ce a fost pe munte. Isus ne arată cum trebuie să lumina-m: El zice: „Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oa-

menilor ca ei să vadă faptele voastre bune“. El dorește să locuiască în inima noastră prin Spiritul Său Sfânt, și atunci lumina vieții Sale blânde și neagoiste va fi arătată prin cuvintele și faptele noastre. Bunătatea și iubirea Sa vor fi văzute în noi, tot așa de limpede după cum o lampă răspândește lumina din ea.

De-a-lungul coastelor mărilor sunt clădite faruri pe stâncile prăpăstioase, pentru a feri vapoarele a se preface în bucăți, și pe oameni de a se pierde noaptea când întunerecul se așează deasupra apelor. Oameni, în care poți avea cea mai mare încredere, au dator să îngrijească de aceste faruri, astfel ca lumina să rămână mereu

aprinsă. Dacă un far ar lumina puțin sau s'ar stinge, multe vapoare ar fi pierdute.

Suntem noi credincioși în a face ca lumina noastră să lumineze continuu? Dacă nu luăm seama la aceasta, lumina slăbește sau se stinge, și e primejdia ca unii să se poticnească și să cadă, sau să se descurajeze și astfel să fie pierduți. Orice viață de creștin care luminează ajută altora să găsească drumul. Orice viață de creștin care nu luminează lasă pe cineva în întunerec. N'ar trebui ca și purtătorii de lumină de pe pământ să lumineze tot așa de credincios ca și „lumina de pe mal“ sau ca purtătorii de lumină de pe cer?

Isus zice despre Sine: „Eu sunt lumina lumii”. Vieța Sa a fost „lumina oamenilor”. „Eu am venit — zice El — ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric”. Cei care cred în Isus sunt numiți „fiii ai luminii”.

David zice: „Descoperirea cuvintelor Tale dă lumină”. Numai atunci aducem pe Isus, Lumina noastră, în inimă, dacă primim și credem cuvintele Lui, împlinindu-le. Când lumina este în inima noastră, alții o vor vedea, și vor vedea, și vor fi aduși la Isus.

Ioan Botezătorul a crezut în cuvântul lui Dumnezeu și a lăsat ca Spiritul Sfânt să locuiască atât de deplin în inima lui, încât Isus l-a numit: „O lumină care este aprinsă și luminează”. Mulți oameni au

fost îndrumați la Isus de Ioan Botezătorul.

Femeia din Samaria primă pe Isus în inima ei. Indată ce a primit lumina, a început să lumineze. Ea a alergat și a spus tuturor prietenilor ei ceea ce făcuse Isus pentru ea, și i-a invitat să vină să-L vadă și ei. „Mulți Samariteni din cetatea aceea au crezut în Isus din pricina mărturiei femeii”.

Indată ce inima lui Andrei a fost luminată prin primirea lui Isus, el a condus pe fratele său, Simon Petru, la Isus, pentru a fi ajutat în același fel. Și ce lumină puternică a devenit Petru, și cât de mulți oameni a adus el la Domnul! Nu putem lumina pe alții cu vieța lui Isus într-o măsură mai mare decât ne putem lumina

pe noi înșine; dar și noi, asemenea lui Andrei, putem aduce pe oameni la Isus, care „luminează pe orice om”.

Sunt multe căi prin care putem face ca lumina Evangheliei să lumineze și pe alții. O persoană neegoistă, grabnică a ajuta pe cei în nevoie, amabilă, veselă și plăcută, este o lumină în casă și în vecinătate.

Dacă luminăm pentru Isus acum, prin toate faptele și cuvintele noastre, făgăduința este că vom avea parte de o mai mare strălucire. Este scris: „Cei înțelepți vor străluci ca strălucirea cerului, și cei ce vor învăța pe mulți să umble în neprihănire vor străluci ca stelele, în veac și în veci de veci”.

SPIRITUL SFÂNT

Ioan 14, 6.

Când Domnul Isus a fost cu ucenicii Săi pe pământ, aceștia au învățat să-L iubească. Când Isus le-a spus că trebuie să-i părăsească și să se întoarcă la cer, inimile lor au fost cuprinse de întristare. Ei nu înțelegeau cum ar mai putea trăi fără El.

Văzând că erau turburați, Isus le-a spus: „Să nu vi se turbure inimile, aveți credință în Mine... Eu mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine pentru ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi”.

Ucenicii trebuie să se fi bucurat când au auzit că nu vor fi pentru totdeauna despărțiți de Isus; dar ce trebuia să facă ei în așteptarea revenirii Sale? Cine putea să le ajute în greutate? Isus știa la ce se gândeau ei și le-a zis: „Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac... Și Mângâietorul, adică Duhul Sfânt pe care-L va trimite Tatăl în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte tot ce v'am învățat Eu”.

Când Isus veni pe pământ, El avu un corp alcătuit din oase, carne și sânge ca și al nostru. Când El era în Capernaum, la lacul Galileei, învățând și vindecând pe oameni, cei care îl doreau în Betania sau în altă parte nu puteau avea prezența Lui acolo. El — întocmai ca și noi — nu putea să fie în două locuri în același timp. Spiritul Sfânt nu este legat în felul acesta. Isus a spus: „Vă este de

folos să Mă duc, căci dacă nu Mă duc Eu, Mângâietorul nu va veni la voi. Dar dacă Mă duc vi-l voi trimite”.

Spiritul Sfânt, Mângâietorul, reprezintă acum pe Isus pe pământ. Prin Spirit, Isus este la fel de aproape de fiecare persoană, oriunde s'ar afla acesta, și poate da ajutor fiecăruia din orice parte a pământului. În felul acesta Isus este mai aproape de noi, decât dacă nu S'ar fi înălțat la cer. La orice timp și în orice loc. Spiritul Sfânt vine ca răspuns la rugăciunea noastră. Noi putem fi despărțiți de prietenii noștri prin depărtarea prea mare, dar nimic nu ne poate despărți de Spiritul Sfânt. El este totdeauna alături de noi pentru a ne mângâia, a ne ajuta și a ne conduce.

După ce Isus S'a sculat dintre morți, El a repetat ucenicilor Săi făgăduința că le va trimite Duhul Sfânt. De data aceasta a spus: „Nu după multe zile veți fi botezați cu Duhul Sfânt”. În loc să aștepte pe Muntele Măslinilor și să plângă, după ce Isus S'a înălțat la cer într'un nor, ucenicii s'au întors plini de bucurie la Ierusalim. S'au dus în camera de sus unde locuiau și acolo au început să se roage, cerând Duhul Sfânt. Ucenicii s'au rugat cu mare căldură timp de zece zile. Ei și-au mărturisit păcatele lui Dumnezeu și greșelile unii altora și au așteptat pentru linecuvântarea făgăduită a Spiritului Sfânt. În ziua când se ținea sărbătoarea Secerșului, Duhul Sfânt S'a coborât asupra ucenicilor. „În ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același

loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic, și a umplut toată casa unde ședea ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s'a așezat câte una pe fiecare din ei. Și toți s'au umplut de Duh Sfânt”.

Când Duhul Sfânt a venit asupra ucenicilor, și au primit putere să facă o mare lucrare pentru Domnul Petru, care odată se temuse să spună că el cunoaște pe Isus, s'a sculat plin de curaj și a predicat Evanghelia. Și în ziua aceea la numărul ucenicilor s'au adăus aproape trei mii de suflete”. O altă dată „mulți din cei ce auzise cuvântarea au crezut; și numărul bărbaților credincioși s'a ridicat aproape la cinci mii”.

Revărsarea Spiritului Sfânt asupra ucenicilor este numită „ploaia timpurie”. „Ploaia târzie” a Duhului Sfânt va cădea în timpul încheierii lucrării de evanghelizare numai asupra acelor care o cer și care își părăsesc păcatele. Domnul zice: „Cereți dela Domnul ploaie, ploaie târzie”.

Dacă Spiritul Sfânt rămâne în inima noastră atunci El ne va ajuta să căutăm revărsarea Spiritului în mare măsură. Prin neascultare putem pierde măsura de Spirit pe care o avem. Prin Spiritul Său Isus rămâne în inimile acelor care îl iubesc și-L ascultă. Cu toate că Domnul este gata să dea Spiritul Sfânt acelor care îl cer, El nu ne poate da plinătatea Duhului Sfânt până ce nu părăsim orice lucru rău, și nu-L ascultăm pe El cu toată iubirea.

RUGACIUNEA

Mat. 6, 9—13.

Rugăciunea însemnează convorbirea cu Dumnezeu. Când Isus era pe pământ, El se ruga deseori Tatălui Său din cer. La râul Iordan, în pustie, la mormântul lui Lazăr, în camera de sus, în grădina, pe cruce, oriunde mergea, Isus Se ruga.

Intr-o zi, după ce Isus Se rugase, unul dintre ucenici Ii spuse: „Doamne, învață-ne să ne rugăm”. Și Isus i-a învățat frumoasa rugăciune Tatăl nostru.

Isus spuse credinciosilor Săi: „Vegheați și rugați-vă”. Biblia de asemenea mai zice: „Rugați-vă neîncetat”. David spune: „Seara, dimineața și la amiază oftez și gem, și El va auzi glasul meu”. Daniel s'a rugat în groapa cu lei, și aceștia au fost opriți să-l vatăme. Petru s'a rugat în închisoare, și un înger a deschis ușa și l-a condus afară. Pavel și Sila s'au rugat în închisoare cu picioarele în butuci și zidurile închisorii s'au sgușuit și ei au fost liberați.

Cu cât iubim mai mult pe un prieten, cu atât ne place mai mult să vorbim de el. Cu cât cetim mai mult Biblia, și ne gândim la ceea ce a făcut Tatăl nostru ceresc pentru noi, cu atât vom dori mai mult să vorbim cu El în rugăciune. El ascultă când noi ne rugăm, și nicio rugăciune sinceră nu s'a înălțat vreodată fără a fi ascultată de Dumnezeu.

Satana pune atâtea ispite și primejdii în jurul nostru, încât uneori trebuie să ne rugăm de mai multe ori pe zi. Dacă am înceta să ne rugăm, cu siguranță Satana ne-ar duce să facem lucruri rele. Petru a fost biruit de Satana și el a tăgăduit pe Domnul său, pentru că nu a vegheat și nu s'a rugat în noaptea când erau în grădina Ghetsemani. Ar trebui să spunem Domnului dorințele, bucuriile, înfrustrările, temerile și necazurile noastre. Nu-L vom obosi. Nu este nimeni prea mic la care El să nu ia seama, căci „Domnul este plin de milă și de îndurare”.

Când ne rugăm ar trebui să aducem ca jertfă lui Dumnezeu mulțumiri. Când prietenii noștri ne fac un dar, noi spunem cu recunoștință: „Mulțumesc”. Orice dar bun și desăvârșit este de sus, și ar tre-

bui să aducem continuu mulțumiri lui Dumnezeu pentru toate binecuvântările.

În rugăciune mărturisim păcatele noastre și rugăm pe Isus să ni le ierte. El a făgăduit: „Dacă ne mărturisim păcatele El este credincios și drept să ni le ierte”. Nu ne putem aștepta ca Dumnezeu să Se îngrijească de noi, să ne păzească și să ne mântuiască, până când nu ne pocăim, nu mărturisim păcatele și nu ne întoarcem dela ele. Singura cale pe care putem face aceasta este de a le aduce în rugăciune înaintea Domnului, a le mărturisi, a îndrepta tot răul, și a cere făgăduința iertării.

DIN PSALMUL 23

*Domnul e Păstorul meu,
Cât de bine mă simt eu!
Nu duc lipsă de nimic;
Mă simt tare, deși-s mic.*

*El mă duce'n verzi pășuni
Și-s ferit de-amărăciuni;
Dacă-ascult ce El îmi zice,
Pururi de mine-i fericit.*

*Orișunde-ar fi să merg
Tot spre Domnul vreau s'ulerg;
Nu mă tem de niciun rău,
Domnul e Păstorul meu.*

Golumbu—Dolj Ilie Zătreanu

Ar trebui ca totdeauna să ne amintim a ne ruga atunci când suntem ispitiți. Satana se grăbește să pună curse ale păcatului înaintea copiilor lui Dumnezeu. El pune în minte cugetul neascultării de părinți sau de profesori. În multe feluri el ne ispitește a face primul pas spre rău. Când suntem ispitiți, putem șopti o rugăciune în care să cerem ajutor, oriunde ne-am găsi, și Domnul care citește cugetele ne va ajuta să biruim.

Cât de bucuroși ar trebui să fim, știind că ne putem ruga atunci când suntem în vreun necaz! Domnul ne poate ajuta în timp de primejdie, când suntem cuprinși de

teamă. În unul din psalmi cetim: „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un ajutor care nu lipsește niciodată în nevoi”. Domnul ne poate feri de orice nenorocire. El poate să ne păzească atunci când suntem în întuneric, în furtună sau în orice fel de necaz. El poate face pentru noi mai mult decât oricine altcineva, dar dorește ca noi să cerem ajutorul Său. El ne păzește a nu ne răni și ne salvează viața atunci când noi nici nu știm că am fi în așa primejdie.

Tatăl nostru din cer ascultă totdeauna rugăciunile noastre, dar uneori răspunde: Nu. O mamă nu va da copilului ei ceea ce l-ar putea vătăma, chiar dacă acesta ar striga după lucrul cel rău. Dacă ne rugăm pentru ceva ce nu este bun pentru noi, Dumnezeu ne iubește atât de mult încât nu ne va da aceasta. Uneori ne rugăm pentru împlinirea unei plăceri a noastre sau pentru vindecarea unui prieten bolnav. Cerând astfel de lucruri trebuie să spunem mereu: „Dacă este voia Ta”.

Ni se spune chiar felul în care să ne rugăm. Isus a spus: „Intră în odăița ta, încuieți ușa și roagă-te Tatălui Tău care este în ascuns”. Aceasta înseamnă că noi ar trebui să căutăm un loc liniștit în care să ne rugăm; fie în camera noastră fie în orice alt loc unde putem fi liniștiți și singuri. Isus a mai zis: „Unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, voi fi și Eu în mijlocul lor”. Știm că Dumnezeu are plăcere să vadă pe poporul Său rugându-se atunci când sunt adunați, pentru că într'un astfel de timp a revărsat El Spiritul Sfânt asupra lor.

Nu uita că poți să te rogi pe stradă, la joacă sau oriunde ai fi, ori de câte ori ai nevoie de ajutor, sau primești un lucru pentru care vrei să mulțumești. Caută să ai un timp anumit pentru rugăciune, după cum avea și Daniel, ca să fii sigur că nu vei uita. Apoi ar trebui să te rogi la cultul familiei, de asemenea și în adunare când ești chemat să faci aceasta. N'ar trebui să folosim totdeauna aceleași cuvinte ca în rugăciunea Domnască, pentru că noi putem vorbi cu Tatăl nostru din cer, așa după cum vorbim cu prietenii noștri. El este cel mai bun prieten al nostru

Adevărata cumpătare

1 Cor. 10, 31.

Prin moartea Domnului Isus pe cruce, El ne-a răscumpărat cu sângele Său prețios. Acum noi aparținem Lui. Biblia zice: „Nu știți că trupurile voastre sunt templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, pe care L-ați primit dela Tatăl, și că voi nu sunteți ai voștri? Căci sunteți cumpărați cu un preț”.

Cât de atenți ar trebui să fim cu ceea ce aparține lui Isus! După cum păzim Sabatul pentru că aparține lui Dumnezeu, la fel ar trebui să dăm cea mai bună îngrijire corpului nostru pentru că el aparține Lui. Pavel spune: „Proslăviți dar pe Domnul în trupul vostru”. Pentru a fi spre lauda Celui ce l-a făcut, corpul trebuie să fi sănătos și curat.

Nu este nimic mai minunat decât corpul omenesc. David spune Domnului în rugăciune: „Te laud, Doamne, căci sunt o făptură așa de minunată!” Este păcat a face cu voință un lucru care ar vătăma corpul nostru, căci mintea, sănătatea și puterea noastră sunt lucrurile cele mai de preț pe care le putem da Domnului.

La început când Dumnezeu a făcut pe om, El i-a dat hrana care era cea mai bună pentru a-l menține sănătos și puternic. Domnul a spus: „Iată că v'am dat orice

iarbă care face sămânță și care este pe fața întregului pământ, și orice pom care are în el rod cu sămânță: aceasta să fie hrana voastră”.

În soliile pe care le-a trimis Domnul poporului Său, El zice: „Fructe, cereale și vegetale pregătite în mod simplu, lipsite de arome sau grăsimi de orice fel, compun împreună cu laptele și smântâna dieta cea mai sănătoasă”.

Dacă vrem să avem corpuri sănătoase, ar trebui să fim atenți să mâncăm o hrană bună și îndestulătoare. În loc a gândi: Are un gust bun? ar trebui să ne întrebăm: Va fi bun pentru mine? Imi va ajuta să fiu sănătos și puternic?

Nimic nu va vătăma mai mult corpului, decât băuturile alcoolice. Domnul vorbește despre aceasta prin cuvintele: „Ale cui sunt vâietele? Ale cui sunt oftările? Ale cui sunt răniile fără pricină? Ale cui sunt ochii roșii? Ale celor ce întârzie la vin și se duc să golească paharul cu vin amestecat. Nu te uita la vin, când curge roșu... La urmă ca un șarpe mușcă și înțeapă ca un basilisc”.

Nicotina din tutun, este foarte vătămătoare. Ea oprește creșterea și atacă inima și mintea. Ca-

feaua și ceaiul iritant sunt de asemenea vătămătoare. O hrană și o băutură rea produc boală și moarte. Printre alte cauze care pricinuesc boli este și aceea de a mânca și a bea ce nu este sănătos pentru corp.

Pentru a fi sănătoși avem nevoie de mult aer curat, Aerul pe care-l introducem în plămâni iese afară încărcat cu otrăvuri. Apoi dacă-l inspirăm din nou, otrăvurile pe care le-a scos din plămâni, le introducem din nou. Aerul stricat produce dureri de cap, amețeli și alte stări rele.

Porii cei mici din piele trebuie să rămână deschiși, dacă vrem să fim sănătoși. Când acești pori se umplu de praf, o parte din otrăvuri rămâne în corp. De aci învățăm că trebuie să ne spălăm des pentru ca trupurile noastre să fie curate. Imbrăcămintea curată și sănătoasă ne ajută să rămânem sănătoși. Legăturile strânse în jurul corpului împiedică circulația sângelui, care duce hrană și căldură. Brațele, picioarele și pieptul ar trebui ferite de frig, dar nicio parte a corpului n'ar trebui încălzită peste măsură.

Exemplul lui Daniel este unul pe care trebuie să-l urmărim și noi. Ar trebui să alegem hrana cea mai bună, și să ne depărtăm de ceea ce ne-ar împiedica să avem o minte și un corp sănătos.

LECȚIUNI BIBLICE

Esau; Cele două legăminte

De memorizat: Ebr. 12, 28, 29.

1. Care sunt cele două lucruri pe care trebuie să le urmărim dacă vrem să vedem pe Domnul? Ebr. 12, 14.

Aceste două virtuți sunt de cea mai mare însemnătate pentru creștinătate. Oameni care în alte privințe sunt buni nu s'au deprins să trăiască în pace cu vecinii lor, nu s'au obișnuit să se adapteze, și încearcă fără încetare să constrângă pe alții să le facă pe voie. Zelul și cunoștința ar trebui să-și fină echilibru una alteia, iar sfîntenia să stea în frunte.

2. La ce trebuie să luăm seama bine? Ebr. 12, 15.

Uneori e destul de ușor să ierți, și facem lucrul acesta pentru că așa se cuvine unor creștini. Dar nu e tot atât de ușor să uiți, și mai rămâne câte o mică rădăcină de amărăciunea care ne strică toată viața noastră creștină. După textul acesta, amărăciunea turbură și întinează, dar ne lipsește și de harul lui Dumnezeu.

3. Cu cine e socotit Esau, ca fiind la fel? Ce a făcut el? Ebr. 12, 16. *curvar sau lumesc*

4. Ce ar fi vrut Esau să moștenească? Pentru care motiv a fost el lepădat? Ce a căutat el cu lacrimi? Ebr. 12, 17. *nu putea să-l*

5. De cine nu ne-am apropiat noi? Ebr. 12, 18, 19.

Versetele acestea cuprind o descriere a dării Legii la Sinai, care cuprindea condițiile întâiului legământ. Aceea a fost o zi de „întunec, negură și furtună”. *și foc.*

„În dimineața zilei a treia, pe când privirea poporului era îndreptată către munte, vârful muntelui s'a acoperit de un nor des, care se făcea tot mai întunecat și mai gros, și coborându-se cuprinse muntele până când totul era acoperit de întunec și de o taină spaimântătoare. Deodată se auzi un sunet de trâmbiță, chemând poporul să se întâlnească cu Dumnezeu; iar Moise îi conduse până la poalele muntelui. Din întunerecul acela des izbuneau fulgere puternice, cu bubuituri de tunet care clocoteau printre munții înconjurători. „Muntele Sinai era tot numai fum, pentru că Domnul Se coborise pe el în

mijlocul focului. Fumul acesta se înălța ca fumul unui cuptor, și tot muntele se cutremura cu putere". „Înfățișarea slavei Domnului era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui" pentru mulțimea adunată. Iar „trâmbița răsuna prelung și tot mai tare". Atât de grozave au fost semnele prezenței Domnului încât oastea lui Israel a fost apucată de tremurat, și au căzut toți cu fața la pământ înaintea Lui. Chiar Moise a strigat: „Sunt îngrozit și tremur".

6. Ce n'a putut să sufere vechiul Israel? Cât de sfânt era locul unde se descoperise Dumnezeu? Ce a strigat chiar Moise? Ebr. 12, 20. 21.

Israel încheiase de curând legământ cu Dumnezeu și făgăduise: „Tot ce a spus Domnul vom face". Ex. 19, 8. Ei cunoșteau voia lui Dumnezeu într'un chip general, dar acum Dumnezeu le spune lămurit ce așteaptă dela ei.

7. De care trei lucruri ne-am apropiat? Ebr. 12, 22. *muntele sion, ier. ceresc. de zecile de mii*

Scriitorul se depărtează acum de vechiul legământ dela Sinai, apropiindu-se de noul legământ, arătând asemănările și deosebiriile dintre cele două evenimente.

8. De care alte trei lucruri ni se spune că ne-am apropiat? Ebr. 12, 23. *de Bis celor întâi născuți de D-zeu*

„Duhurile celor neprihăniți făcuți desăvârșiți" sau dreptii desăvârșiți, sunt creștinii care au crescut deplin; cei îndreptățiți prin sângele lui Hristos și sfințiți prin sângele lui Hristos și sfințiți prin Spiritul Lui. Aproximarea de aceștia însemnează unirea spirituală pe care ucenicii Domnului Hristos o au între ei, și în stăpânirea căreia sunt, oricât de depărtați ar fi trupește unii de alții".

9. De cine ni se spune la urmă că ne-am apropiat? Ebr. 12, 24.

„Domnul Isus ca Mijlocitor este prezent, și sângele noului legământ care nu cere răzbunare ca sângele lui Abel, ci vorbește ceva mai bine.

Scena este aceasta. Este timpul începerii noului legământ. Dumnezeu prezidează ca judecător. Domnul Hristos se înfățișează pe Sine și înfățișează și Biserica Sa pentru primire. De abia s'a înapoiat de pe pământ, și a adus cu Sine dovezi ale lucrării Sale, pe aceia pe care îi înviase dintre morți — Biserica celor întâi născuți. El aduce înaintea lui Dumnezeu aceste prime roade. Duhurile celor drepti făcuți desăvârșiți — o expresie asemănătoare cu sufletele de sub altar — sunt aduse ca dovadă că Hristos poate desăvârși pe cei sfințiți.

În prezența cetei nenumărate de îngeri, Hristos ca Mijlocitor înfățișează sângele Său; legământul încheiat între Tatăl și Fiul este ratificat; Hristos a înfățișat Biserica Sa — mai scumpă decât aurul de Ofir — a încheiat lucrarea Sa și este primit.

10. Pe cine să nu-L refuzăm de a-l asculta? Ce pildă ne e așezată înainte? Ce înștiințare ni se dă? Ebr. 12, 25. *ca și dacă nu s-ar fi*

11. Ce efect a avut glasul lui Dumnezeu când a vorbit la Sinai? Ce făgăduință ni se dă? Ebr. 12, 26.

„Încăodată". Dumnezeu a vorbit odată de pe Sinai. El va mai vorbi odată.

„Dela crearea omului nu se văzuse o așa manifestare a puterii lui Dumnezeu ca atunci când Legea a fost proclamată de pe Sinai. „S'a cutremurat pământul, s'au topit cerurile dinaintea lui Dumnezeu, s'a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel". În mijlocul celor mai înspăimântătoare frământări ale naturii, glasul lui Dumnezeu, ca o trâmbiță, se auzea din nor.

12. Ce însemnează acest „încăodată"? Ebr. 12, 27.

Cuvântul „încăodată" în original zice „odată pentru totdeauna". Cele care rămân sunt de nezguduit.

13. Ce ne va ajuta să aducem lui Dumnezeu o închinare plăcută? Ebr. 12, 28. *să fim mulțumitori*
„Evlavie" și „frică" două cuvinte însemnate, care trebuie înscrise în lucrările și serviciile religioase de pretutindeni. Mișcările, deranjul, vorbirile, sgomotul, fac ca unele comunități să nu fie cu mult mai bune ca zăpăceala care domina în templu, și care a făcut pe Domnul Isus să alunge pe acei care veniseră acolo.

14. Ce ni se spune că este Dumnezeul nostru? Ebr. 12, 29.

E bine să ne dăm seama că această propozițiune începe cu „fiindcă". Atunci să domnească evlavie „fiindcă" Dumnezeul nostru este un foc mistuitor

INDEMNURI

De memorizat: Ebrei 13, 5.

1. În ce spunea apostolul că trebuie să stăruim? Ebr. 13, 1.

Să stăruim în dragoste frățească. Aceasta vrea să spună că dragostea există. Și așa și trebuie să fie. Iubirea frățească cuprinde în sine grijă și bunăvoință pentru alții, îngrijire ca să le fie bine, împreună simțire în necazuri, și bucurie împreună cu ei în izbândă.

2. Ce să nu dăm uitării? Pe cine au găzduit unii fără să știe? Ebr. 13, 2.

Primirea de oaspeți piere din multe familii. N'ar trebui să fie așa. Pe de altă parte soțul să aibă grijă ca pornirea lui spre primire de oaspeți să nu împovăreze peste măsură, soția, care și așa este foarte obosită. Iar soția să ia seama ca ceea ce cere Dumnezeu să nu fie îndeplinit murmurând.

3. Cum să simți față de cei care suferă? Ebr. 13, 3. *să suferim și noi*

4. Cum prețuește Dumnezeu căsătoria? Ce va face Dumnezeu cu aceia care calcă porunca a șaptea? Ebr. 13, 4. *să fie ținută în toată cinstea*

Pe vremea lui Pavel adulterul și desfrânarea erau la fel de obișnuite ca și în zilele noastre. Pe de altă parte se găseau persoane în sânul Bisericii care susțineau că cineva dacă vrea să ajungă la o treaptă mai înaltă a sfințeniei, trebuie să trăiască necăsătorit. Pavel atacă amândouă relele. Căsătoria este vrednică de cinste. Orice fel de imoralitate este un păcat, fie că e săvârșit de cei căsătoriți, fie de cei necăsătoriți.

„Dumnezeu a celebrat cea dintâi căsătorie. Prin urmare întocmirea aceasta vine chiar dela Creatorul universului. „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea, deoarece a fost una dintre primile daruri pe care Dumnezeu le-a dat omului, și este una din cele două întocmiri pe care după cădere, Adam le-a luat cu el dincolo de porțile Paradisului. Atunci când principiile dumnezeiești sunt recunoscute și ascultate în legătura aceasta, căsătoria este o binecuvântare, ea apără curățenia și fericirea neamului omenesc, împlinește nevoile sociale ale omului; înalță natura fizică, intelectuală și morală".

5. Ce trebuie să lipsească din viața noastră? Cu ce să fim mulțumiți? Ce a spus Dumnezeu? Ebr. 13, 5. *iubire de Bani, nam să te las*

6. Pe temeiul făgăduinței din versetul 5 ce putem zice plini de încredere? Ebr. 13, 6. *el este ajutător*

7. De cine să ne aducem aminte? La ce trebuie să ne uităm cu băgare de seamă? Ebr. 13, 7. *la sfârșitul lucrării noastre*

8. Ce ni se spune despre Domnul Hristos? Ebr. 13, 8. *eu am și în veci*

Desăvârșita statornicie a caracterului plăcut al Domnului Hristos este un izvor de statornicie și pentru noi.

9. In ce privință să dovedim statornicie? Ce lucru bun se amintește aci? Ebr. 13, 9.

Fără încetare suntem atacați cu învățături străine. Dumnezeu dorește să fim statornici, și să nu ne lăsăm amăgiți de ele. El dorește ca inimile noastre să fie infanite. Așa trebuie să fie și cu membrii laici ca și cu cei din lucrarea de predicare.

10. Ce avem noi, din care n'aveau dreptul să mănânce cei ce slujeau la templu? Ebr. 13, 10.

Versetele acestea nu pot fi înțelese decât în lumina slujbei jertfelor.

Preoții erau obligați să mănânce din anumite jertfe pentru păcat, iar din altele nu trebuia să mănânce.

11. Ce se făcea cu trupurile dobitoacelor al căror sânge era adus în Sfântul locaș? Ebr. 13, 11.

Unii spun că în cazul jertfelor pentru păcat sângele era totdeauna dus la Sfântul locaș, și stropit acolo. Totuși nu se întâmpla așa.

În unele împrejurări sângele nu era dus în locul sfânt; dar atunci se cerea ca protul să mănânce carnea, așa după cum spune Moise fiilor lui Aaron: „Dumnezeu v'a dat-o ca să purtați nelegiuirea adunării“. Amândouă ceremoniile preînchipuiau la fel transferarea păcatului dela cel ce făcea pocăință la sfântul locaș.

Sângele era dus în sfântul locaș când preotul care avea ungerea sau toată adunarea păcătuisse. Lev. 4, 5. 6. 17. 18.

În cazurile acestea carnea nu era mâncată, ci trebuia să fie arsă afară din tabără.

12. Potrivit cu cele preînchipuitoare, unde trebuia să sufere Domnul Isus? Ebr. 13, 12.

Cercetătorul să-și însemneze cu grijă deosebiriile prezentate aci: când sângele era dus în sanctuar, trupul era ars afară din tabără. Sângele Domnului Hristos a fost dus în sanctuar, de aceea trebuia să sufere „dincolo de poartă“. Ebr. 9, 11. 12. În împrejurările acestea carnea nu trebuia să fie mâncată. Ebr. 13, 10. Și totuși Hristos a zis: „Luați, mâncați, acesta este trupul Meu“. Mat. 26, 26. Acesta este altarul pe care noi îl avem, din care mâncăm noi, dar din care nu aveau dreptul să mănânce cei din vechime. Putem să ne împărtășim în chip simbolic cu darurile sfinte dela Cina Domnului, lucru pe care nu-l puteau face aceia care slujeau la sfântul locaș.

13. Ce suntem, îndemnați să facem? Ebr. 13, 13.

Impărtășirea cu trupul și sângele Său este un legământ solemn că vom merge să suferim cu Hristos „afară din tabără“.

14. Pentru ce ar trebui să fim gata să facem aceasta? Ebr. 13, 14.

Laudă lui Dumnezeu

De memorizat: Ebrei 13, 20. 21.

1. Ce să aducem noi totdeauna ca jertfă? Ebr. 13, 15.

2. Ce să nu uităm? Care sunt jertfele plăcute lui Dumnezeu? Ebr. 13, 16.

Să dăm altora din ceea ce avem. Tot ceea ce reține omul numai pentru sine refuzând de a face parte (și altora din ele ajunge să fie o datorie pe care nu a plătit-o. Putem avea viață numai dacă o împărțim cu alții. Toată natura stă pe principiul acesta.

„În lumina dela Calvar se va înțelege că Legea Iubirii ce se jertfește este legea în puterea căreia are viață atât cerul cât și pământul; se va vedea că iubirea „care nu caută ale sale“ pornește din inima lui Dumnezeu, și că în Acela care S'a umilit și a fost blând se manifestă caracterul Aceluia care locuiește în lumină de care nimeni nu se poate apropia.

3. De cine să ascultăm? Ebr. 13, 17. pr. p.

de mai mari noi
Lucrul acesta se subliniază în epistola de câteva ori. Faptul că Pavel socotea că trebuie să facă lucrul acesta dovedește că se găseau în comunitate unii care umblau în neorânduială și nu voiau să se supună sfatului și conducerii. Biserica are și acum de a face cu asemenea persoane, care socotesc că au misiunea de a îndrepta ei lucrurile. Feriți-vă de unii aceștia. Ei dau naștere la desbinări și certuri.

4. Ce trebuie să facă aceia care veghează asupra sufletelor noastre? Ce nu ne este de folos? Ebr. 13, 17. p. doua.

5. Ce cere apostolul? Ce fel de cuget era el incredințat că are? Ebr. 13, 18.

Prea adesea, rugați-vă pentru noi, nu este spus din adâncul inimii, ci mai mult de formă. Dar Pavel nu se rușina să ceară rugăciunile altora. Rugăciunea ne leagă împreună în iubirea adevărului.

6. În deosebi pentru ce le cerea el să se roage? Ebr. 13, 19.

7. Cum este numit aci Dumnezeu? Cum este numit Hristos? Prin ce a fost sculat din morți Domnul Hristos? Ebr. 13, 20.

Domnul Hristos a fost sculat din morți prin sângele legământului celui veșnic. Săvârșirea acestei lucrări era o parte din condițiile legământului.

8. Ce se roagă apostolul ca Dumnezeu să facă pentru fiecare credincios? A cui să fie slava? Ebr. 13, 21.

Desăvârșirea a fost subiectul asupra căruia apostolul a stăruit fără încetare. Acum se roagă ca aceasta să se și împlinească cu fiecare credincios.

9. Ce spune Pavel cu privire la ajungerea sa la desăvârșire? Filip. 3, 12.

10. Chiar dacă Pavel ajunsese ținta desăvârșirii, spre ce se avânta el? Filip. 3, 13. 14.

Pavel nu se socotea că ar fi apucat premiul de biruitor, sau că ajunsese la desăvârșire, spre deosebire de cum se socotesc unii astăzi. Dar Pavel nu se lăsa. Uitănd totul, el se avânta către ținta de biruitor a înaltei chemării în Domnul Isus Hristos.

11. Ce cuvinte care ar părea în contradicție cu cele de până acum spune mai departe Pavel? Filip. 3, 15.

Mai înainte Pavel spusese că nu e desăvârșit. Vers. 12. Acum zice: Să ne însuflețescă pe toți, care suntem desăvârșiți. Aci se numără printre cei desăvârșiți.

Primim acestea în înțelesul în care un copil poate fi desăvârșit în privința măsurii la care a ajuns el, cu toate că nu a ajuns la măsura deplină a bărbăției. Pare că așa ceva ni se spune în versetul citat.

12. După care regulă să umblăm? Filip. 3, 16.

Fie că suntem tineri sau bătrâni în credință, să mergem după măsura la care am ajuns.

13. Ce rugăminte face scriitorul ascultătorilor săi? Ebr. 13, 22.

Epistola aceasta nu este o carte de teologie, ci un „cuvânt de sfătuire“. Prin urmare nici noi să nu facem din ea mai mult o argumentație teologică, ci un manual care să ne îndrepte către o viață mai înaltă.

14. Cu ce salutare încheie el epistola? Ebr. 13, 25.

Biserica din Filipi

De memorizat: Fapte 16, 30. 31.

1. Cine erau Filipenii, către care apostolul Pavel scrie epistola sa? Fapte 16, 12.
2. Cum ajunse Pavel la Filipi? Fapte 16, 6—10.
3. În călătoria lor, ce descoperire avu Pavel? Fapte 16, 9. *se arată un om răzuit*
4. Iată cum Duhul Sfânt a călăuzit, pe vremuri pe copiii lui Dumnezeu. El face aceeași lucrare, și astăzi, cu acei care se consacră de tot pe altarul Domnului.
4. În ce mod începură Pavel și însoțitorii săi lucrarea în Filipi? Fapte 16, 13.
5. Cum a fost pregătită, de Domnul, găzduirea apostolilor? Fapte 16, 14. 15.
6. În ce fel a încercat cineva să zădărnicească lucrarea? Fapte 16, 16—18.
- Prin femeii statornice, care se ruga, Evanghelia căpătă un reazăm în Filipi. Una din ele deveni pentru apostolii Domnului, în ce privește devoțiunea și ospitalitatea, ceea ce Marta și Maria fusese pentru Domnul Isus. Nimeni să nu vorbească cu desconsiderare despre o comunitate, care „se compune numai din surori“. Statornicia multor „surori“ a adus, în timpurile biblice, și aduce încă, mântuire familiilor lor și a format chiar piatra fundamentală a unei comunități, cum era cazul Lidiei din Tiatira. Se înțelege clar, că Satana se opuse lucrării lui Dumnezeu printr'o femeie care avea un duh de ghicire pe care o îndemna să recomande activitatea apostolilor, pentru ca lucrarea aceasta să fie confundată cu vrăjitoria.
7. După ce femeia cu duhul de ghicire fusese vindecată și se pocăise, cum se încercă să se împedecă lucrarea? Fapte 16, 19—24.
8. Deși tratați în felul acesta, cum se purtară Pavel și Sila? Fapte 16, 25.
9. Cum au fost salvați cei doi apostoli? Fapte 16, 26.
10. Ce experiență făcu, cu această ocazie, paznicul împreună cu casa sa? Fapte 16, 27—34.
11. În ce împrejurări părăsîră Pavel și Sila orașul Filipi? Fapte 16, 35—40.
12. Care au fost primii membri ai comunității din Filipi?

Printre primii membri ai comunității din Filipi se găseau: Lidia, vânătoarea de purpură; femeia cu duhul de ghicire, acum vindecată și pocăită și temnicierul din Filipi cu toată casa sa. Ei au iubit foarte mult pe Pavel pentru că le-a descoperit adevărul; și apostolul Domnului îi iubi, la rândul său, scriindu-le cea mai iubitoare și prietenoasă din toate epistolele sale.

Bogăție în Hristos

De memorizat: Fil. 1, 6.

1. Cine a scris epistola către Filipeni? Filip. 1, 1.
- Cu toate că Pavel amintește și pe Timotei în epistola sa către Filipeni, totuși reiese, din cuprinsul epistolei, că ea n'a fost scrisă de amândoi, ci numai de Apostolul Pavel. După salut (vers. 1 și 2) se întrebuințează pronumele numai la persoana întâia, ca: „eu“, „mele“, „mine“, „mie“.
2. Cine au fost însoțitorii lui Pavel în Filipi? Fapte 16, 1—10; 19. *Sila și Timotei*

Timotei și Sila sunt amintiți pe nume. Împreună cu ei a mai fost și Luca evanghelistul. Aceasta reiese din Faptele 16, 10; se știe anume că Luca este scriitorul cărții „Faptelor Apostolilor“, ori din cele scrise în vers. 10, unde zice: „am căutat în dată să ne ducem...“ se înțelege că și cel care scrie — adică Luca — era împreună cu Pavel.

3. Unde se găsea apostolul când scrisese această epistolă? Filip. 1, 12. 13; 4, 22. *în lanturi*
4. Cum se numește Pavel pe sine și pe Timotei, precum și pe credincioșii din Filipi? Filip. 1, 1.
- Pavel se numește aici, împreună cu Timotei ca: „Slujitori ai lui Hristos Isus“. Sub numirea de „episcop“ trebuie să înțelegem un „bătrân de adunare“ sau „păstor“, care are conducerea unei adunări. (1 Tim. 3, 1—7). Cuvântul „diacon“ e de origine grecească și înseamnă „însoțitor“ sau „slujitor“. În Fapte 6, 1—3 și 1 Tim. 3, 8—13 are înțelesul de ajutor sau conlucrător.
5. Cu ce salut se adresează apostolul Filipenilor? Filip. 1, 2. *Har și pace de la Dumnezeu*
6. Cât de des se ruga Pavel pentru ei? Fil. 1, 4. *în toate rugămintele*
7. Pentru ce mulțumea el lui Dumnezeu, în deosebire? Fil. 1, 3. 5. *pentru soluținea*

În tot timpul anilor de credință, credincioșii din Filipi au stat neclintiți în credință. Ei n'au uitat nici pe Pavel căruia i-a servit în diferite feluri, ceea ce a produs, între ei și apostol un spirit al unității și păcii. *D-zeu*

8. În ce să se increadă credinciosul? Fil. 1, 6.
9. Pentru ce se cădea să dea Pavel atâta atenție Filipenilor? Fil. 1, 7. *ve post în inimă*
10. Cât de mult a iubit Pavel pe frații săi? Fil. 1, 8. *cu a dragoste nemuritoare*
11. Ce cerea Pavel, în rugăciunile sale, pentru Filipeni? Fil. 1, 9. *ca dragostea*
12. La ce ne ajută cunoștința și priceperea? Fil. 1, 10. pr. p. *sa desosebim lucrările*
13. La ce putem ajunge prin aceasta? Fil. 1, 10 u. p. *sa fim curati*
14. Cu ce putem fi umpluți? Fil. 1, 11. *de roada neprimirii*

MĂRIRE LUI HRISTOS

De memorizat: Fil. 1, 20.

1. La ce au contribuit împrejurările în care se găsea Pavel când a scris epistola către Filipeni? Fil. 1, 12. *la înaintarea evangheliei*
  2. Până unde a ajuns, prin aceasta, cunoștința despre Domnul Hristos? Fil. 1, 13. *la împărăție*
  3. Ce efect a avut asupra fraților faptul că Pavel a fost izolat de ei? Fil. 1, 14. *sa întărit*
- Această experiență a lui Pavel conține o învățătură pentru urmașii Domnului Hristos, căci aci este arătat cum lucrează Dumnezeu. Când se abat peste noi greutăți, suntem gata să acuzăm pe Dumnezeu. Trebuie să învățăm că muștrarea este o parte din planul lui Dumnezeu și că sub varga încercării creștinul poate lucra uneori mult pentru Domnul.

4. Din ce motive predăcau unii pe Hristos? Dar alții? Fil. 1, 15.

Cu ocazia deținerii lui Pavel unii au vorbit împotriva lui Hristos, iar alții i-au luat parte.

5. Cu ce scop făceau ei această lucrare? Fil. 1, 16. 17.

6. Ce făcea pe Pavel să se bucure? Fil. 1, 18.

7. Ce știa Pavel în legătură cu salvarea sa? Fil. 1, 19.

Cuvântul „mântuire“ folosit aci, se referă la siguranța sau eliberarea lui Pavel. În versetele următoare el vorbește despre posibilitatea vieții sau morții, însă ușor se poate vedea că el aștepta să fie păstrat și mai departe în lucrare. Din aceste versete se poate vedea cum a înțeles apostolul Pavel să se supună față de voința lui Dumnezeu în ce privește viața și moartea. În ambele cazuri dorința cea mai mare a lui era de a mări pe Hristos. Dar numai Dumnezeu știe cum îl putem mări mai mult: prin viață sau prin moarte.

Unde stă scris în Biblie

Cartea Geneza

Incheindu-se concursul „Unde stă scris în Curierul Adventist“ începem un altul cu studiul din Biblie.

Dacă cineva a rămas în urmă la concursul din Curier, poate lua numerile din urmă și să trimează toate răspunsurile deodată până la sfârșitul lunii Octombrie.

De fiecare dată se va lua câte o carte sau două. Pentru luna aceasta avem cartea Geneza.

Fiecare să cerceteze pentru sine, singur, toate punctele. Nu uitați să vă iscăliți citeț, cu litere de tipar. Fratele presbiter este rugat să iscălească lucrările ce le trimiteți, punând și sigiliul Comunității. Faceți economie când trimiteți răspunsurile, punându-le mai mult într'un singur plic.

La acest concurs din Biblie se va răspunde amintindu-se capitolul și versetul unde stă scris.

1. Fir de ață.
2. Gofer.
3. Luminătorul cel mare.
4. O fântână cu apă de izvor.
5. Dacă faci bine vei fi bine primit.
6. A luat în mână focul.
7. Haine de in subțire.
8. Dumnezeu a binecuvântat ziua șaptea.
9. O manta de păr.
10. În timpul călătoriei lor.
11. Uriașii erau pe pământ în vremea aceea.
12. Pui de leu.
13. Soarele este încă sus.
14. Frumos la statură și plăcut la chip.
15. Mama tuturor celor vii.

8. Ce aștepta și spera apostolul cu tărie? Fil. 1, 20 pr. p.

Pavel era întotdeauna gata să mărturisească pe Domnul, nu numai cu cuvântul, dar mai ales prin felul lui de viațuire creștinească, așa că putea nădăjdui că nu va ajunge să fie dat de rușine.

9. După experiența lui Pavel, ce este de mare importanță în viața fiecărui creștin? Fil. 1, 20. u. p.

10. Cum s'a dat pe față, în viața celor trei prieteni, a: lui Daniel, același principiu? Dan. 3, 16—18.

16. Inimă curată și cu mâini nevinovate.

17. I se rupea inima.

18. Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani.

19. Opreală.

20. Și-a plecat vatra deasupra umărului.

21. Făcea de slujbă lângă ei.

22. Om neprihănit și fără pată.

23. Poarta cerurilor.

24. Duh de viață în nări.

25. A luat unt și lapte.

26. Cum s'a crăpat de ziuă.

27. Cât va fi pământul nu va înceta sămănatul și seceratul.

28. A pus să coacă azimi.

29. Rouă din cer.

30. Isoarele calde.

31. Movila mărturiei.

32. Patruzeci de zile... au fost întrebuințate cu îmbălsămarea lui.

33. Un domnitor al lui Dumnezeu.

34. Colibi pentru turme.

35. Vei fi o binecuvântare.

36. Măgar sălbatic.

37. A plâns multă vreme.

38. Fiul dreptei.

39. Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine.

40. L-au zărit de departe.

41. A sădit un tamarisc.

V. Florescu

Să fim sănătoși

Studiul, care urmează este din cartea „Sănătatea Familiei“, capitolul: „Primele ajutoare în caz de accidente“.

1. Cine, în primul rând, trebuie să se priceapă a da unele ajutoare în caz de accidente, până la venirea medicului?

2. Ce se cere din partea celui ce dă aceste ajutoare?

3. Cine trebuie chemat imediat ce se vede că e vorba de o vătămare însemnată?

4. Până la venirea doctorului ce să facem?

5. Care anumite reguli trebuie urmate?

6. Ce trebuie în caz de rănire? Dar în caz de înțepătură făcută de o insectă,

7. Ce să facem când observăm că este vorba de o otrăvire?

8. Ce regulă să avem în ce privește substanțele otrăvitoare și medicamentele? Cât de atenți să fim când dăm un medicament?

9. Ce este scrântitura?

10. Care sunt primele ajutoare de dat în caz de scrântitură?

11. Ce să faci când cineva a luat foc?

12. Ce poți spune despre leșin? Ce trebuie făcut cu persoanele leșinate?

13. Ce trebuie făcut unei persoane căreia îi curge sânge din nas?

14. Cum poți ajuta unei persoane ce s'a înecat cu ceva?

15. Ce este hemoragia?

16. Ce lucru este necesar a ști să faci în acest caz până sosește medicul?

17. Care sunt punctele de presiune pentru oprirea curgerii sângelui?

18. Ce lucru nu trebuie să uităm în legătură cu apăsarea pe aceste puncte?

19. Ce măsuri să luăm în cazul mușcături de șarpe? Dar de câine? Ce nu trebuie să facem în cazul mușcături de câine?

20. Ce grijă să avem față de cel degerat?

21. Ce să facem când a intrat un corp străin în ochi? Dar în nas?

22. Cu ce să nu umblăm în ureche?

Nimeni să nu copieze răspunsul dela cineva din familie sau dela un prieten. Studiați și răspundeți personal.

Și eu știu

(Continuare din Nr. 9/949)

Speriețeni: Stănescu Dumitru, Stănescu Veta; **Spineni:** Belu Constantin; **Ursei:** Bordea Emilia; **Vâlcele:** Pârveu Dumitru, Stoicescu Rădița; **Valea Sâlciei:** Jalbă Mita, Untea Costică, Surugiu Atena; **Vârtop:** Dica Anisoara, Dica Petre; **Vile Noi:** Cârciumarul Estera, Cârciumarul Maria, Chițu Constanța, Neagoe Elena, Safciu Gheorghe, Sandru Ioan, Sandru Vasile; **Viperești:** Boncu Lidia, Cibulski Silica, Ionescu Bibica, Ionescu Ștefan, Tonescu Titu, Marin Ștefan, Mazilu Ligia, Panaet Maria, Panaet Mitică, Panaet Veta, Sterie Gheorghe; **Viziru:** Codreanu Daniel, Cosma Ștefan, Ghiorghită Aneta, Ghiorghită Călin, Ghiorghită Dobu, Ghiorghită Georgeta, Ghiorghită Lucia, Ghiorghită Maria, Ghiorghită Silvia, Ghiorghită Ștefan, Ghiorghită Victor, Hagiu Paraschiva, Neacșu Titu, Rotaru Georgeta, Tănase Nicolai; **Vlădeni:** Steblea Gh.

***

Pentru luna aceasta concursul „și eu știu“ se ocupă cu următoarele:

1. Cântarea: Să ne iei în stăpânire Duh prea Sfânt.
2. Să deosebesc 10 feluri de păsărele, spunându-le numele.
3. Să deosebesc 10 feluri de copaci (nu pomi fructiferi), spunându-le numele.

Cei care vor face examinarea la acest concurs, vor cere să se facă și o descriere spre a se convinge dacă posedă, în adevăr, cunoștințele necesare. Pe tabloul care se va trimite se va scrie în dreptul numelui dacă a spus *fără greșală, bine sau mulțumitor*, lucrul care rog a se face de fiecare dată în legătură cu acest concurs.

La cântare se va cere a fi și intonată.

La păsărele se va spune forma, și colorile penelor.

La copaci se va cere descrierea copacului, unde crește, cum crește, (înalt sau mic), cum sunt semințele și cum sunt frunzele.

La plantele otrăvitoare se va face o descriere amănunțită spre a se putea bine deosebi unele de altele.

Din pricina spațiului restrâns pe care îl avem la dispoziție nu putem publica prea des numele celor care iau parte la diferite

concursuri. Fiecare însă e bine a ști că se ține socoteală de toate răspunsurile trimise, chiar dacă numele nu a fost publicat. Dar la sfârșitul concursului, toți care au trimis regulat răspunsurile își vor vedea cu siguranță publicat numele împreună cu mențiunea.

V. Florescu

BIBLIA LA RAND

Biblia rămâne mereu o comoară de sfaturi și învățături pentru om, ajutându-i din punct de vedere sufleteș și făcând din el o ființă cu adevărat folositoare societății. Biblia inspiră omului dorul de muncă, de atingerea treptelor celor mai înalte în dezvoltare.

Continuăm să amintim numele celor care au terminat cititul Bibliei la rând în cursul anului trecut:

Botoșani: Baci Dorica, Bonciuc Neculai, Bonciuc Vera, Caba Achilina, Frunză Aurica, Hagiu Gheorghe, Iacob Aurica, Ilincaru Ioan, Panait Polixenia; **Câmpulung Bucovina:** Cotlenciu Cristina, Daniiluc Dumitru, Panaita Paula, Petrescu Elena, Petrescu Ioan, Petrescu Titu, Popescu Ecaterina, Tâmpău Gheorghe; **Dumbrăveni-Botoșani:** Mihai Marița, Rață Costică, Știrbu Petru, Tocilă Ileana, Tocilă Marița; **Geaca:** Beștean Gheorghe, Giorba Iosif; **Grișiv:** Tânjală Maria, Tudor Maria, Tudor Veta; **Neoiu:** Marin Ion; **Serbești:** Bordej Zamfira, Burlacu Elena, Chirilă Vasile; **Spineni:** Belu Constantin; **Târnăveni:** Bartha Joska, Bartha Marghit, Roman Ioana; **Vama:** Călinescu Paraschiva, Iosep Aglaia, Istrate Lidia, Mihalache Nicolae, Sahani Elisabeta.

Amintim din nou tuturor ca toate listele de persoane care iau parte la anumite concursuri și urmează a fi publicate în Curierul Adventist să fie semnate de fratele presbiter și să se pună și sigiliul Comunității, prin aceasta confirmând exactitatea lucrurilor.

V. Florescu

Poșta Redacției

I. Iftinchi-Rădauți. — Cele două poezii sunt bune ca versificație și conținut; totuși trebuie să spunem că una e prea lungă pentru spațiul revistei noastre. Cealaltă — la timpul convenit — va apare.

Adam Tesliuc — Darabani. — Răspundeți-ne, vă rugăm, dacă poezia intitulată „Rugăciunea“ ați făcut-o Dvs. singur, în întregime, sau ați prelucrat-o? Celelalte nu pot fi luate în considerare.

C-tin Belu — Spineni. — Dacă

înainte de a-i veni rândul poeziei: „Domnu-i Salvatorul meu“, ne-ați trimite ciorna ei, ne-am bucura.

A. Buciumaș — București. — Fiindcă autorul poeziilor trimise de Dvs. ne-a trimis unele poezii ale d-sale și pe acestea nu le-a trimis, credem că e bine să lăsăm la libertatea autorului să hotărască care poezii ar dori să le trimească spre publicare.

Felicia Măturică. — Poeziile despre care scrieți că le-ați trimis nu le-am primit.

Iuță Băuță — Văluța. — Dacă într'adevăr, poeziile vă aparțin, ne bucurăm că ați reușit să exprimați în versuri destul de reușite unele idei frumoase. Nu știm, însă, dacă sunteți și membru al comunității și de când?

Ortansa Turlea, București — Labirint. — „A îmbia“ e sinonim cu „a îndemna“, deci vă îndemnăm și noi să mai încercați. Ce ați trimis, cu oarecare prelucrare și la rândul convenit, va apare.

Ionel Anghel — Constanța. — Ar fi bine să precizați dacă poezia „Chemare“ este în întregime făcută de Dvs.?

Petre I Dica. — Poezia e bună; am dori să știm, însă, dacă ați făcut-o chiar Dvs. neajutat de nimeni. Asta pentru ca să nu greșim.

Pârlea Florea — 6. Martie. — Poezia lasă de dorit ca versificație. Are, însă, și o strofă bună, astfel:

Dar lumea nu cunoșcă
Prețul mare al jertfirii;
Prețul mare ce-l dădu
Domnul vieții și-al iubirii.

Răspuns

Unul din cititorii noștri ne semnalează că în revista noastră Nr. 9/949 a constatat o greșală. Cititorul nostru are dreptate. E vorba de articolul „Legea lui Dumnezeu“ (pag. 17, col. 2, paragraful 3), unde s'a scris: ultimele *patru* porunci, în loc de ultimele *șase* porunci.

Folosim ocazia să atragem atenția stimaților noștri cititori că e vorba de o greșală de mașină, și nimic mai mult. E bine, însă, să nu tragem concluzii generale din astfel de greșeli întâmplătoare și nici să nu bănuim ceva.

Curierul Adventist

Organ al Cultului creștin A. Z. S

Apare sub conducerea
unui comitet de redacție
Redacția și Administrația
București IV, Str.

Mitrop. Ghenad. Petrescu Nr. 116
Anul XXVII Nr. 10, Septembrie 1949